

اداره خانگی:

فصله پنجمین بازار صاعقیلر خاندە ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول:

آریستووولوس دە خربندیس

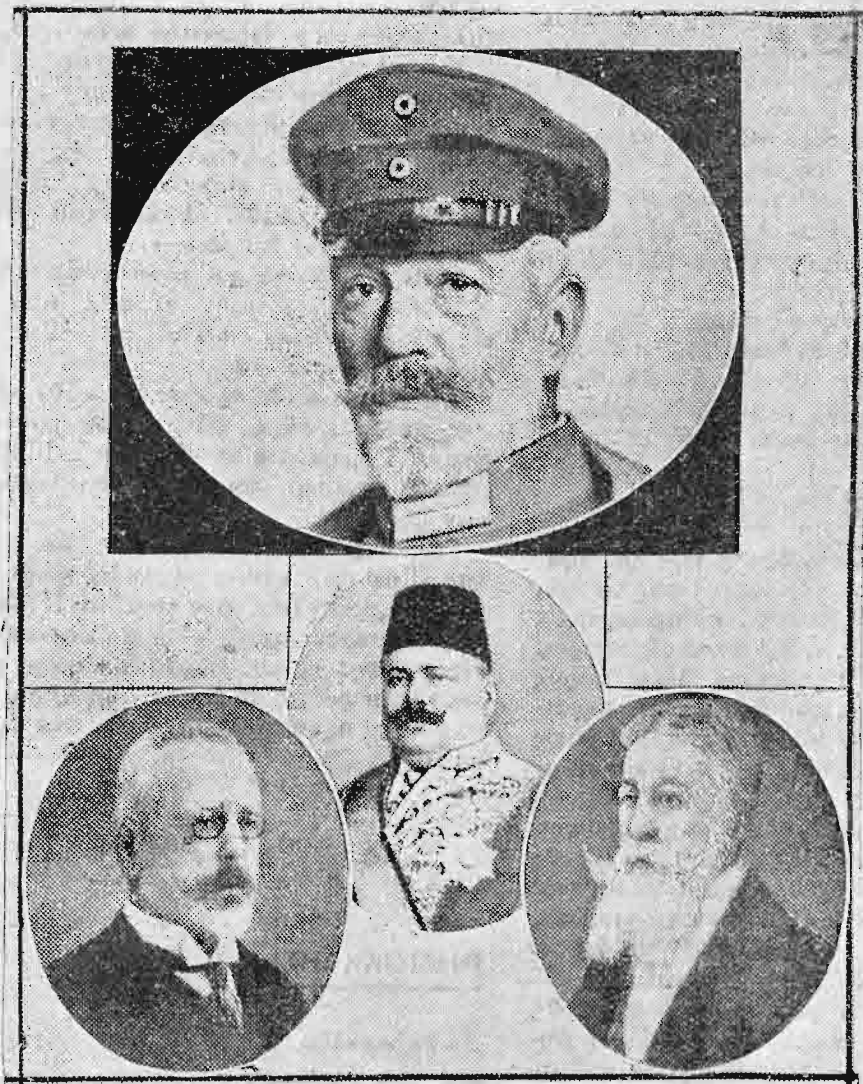
'Αβ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

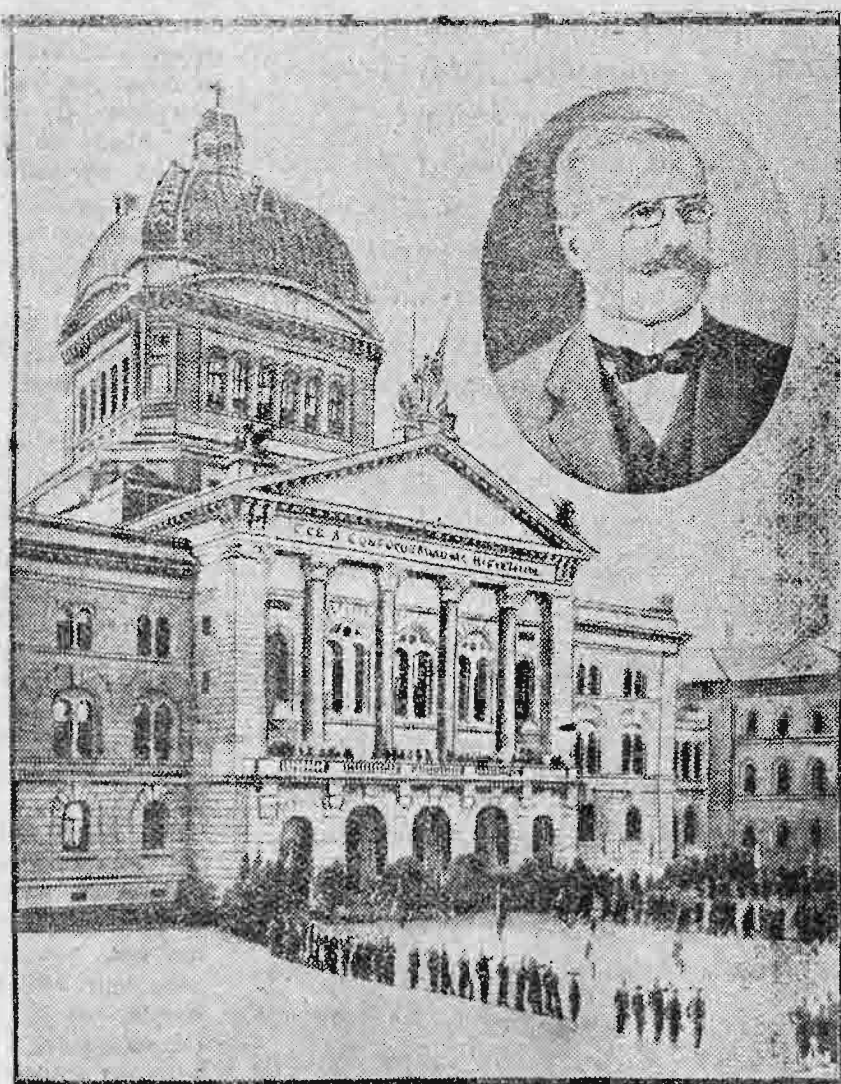
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΗΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. » 20 ἑξάμην. » 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 50 Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
---	---	---

→→→ ΕΠΙ ΤΗ ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΕΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ←←←

Μπέτμαν Χόλβεργ, Χαλήλ βίης,
Μπούριαν καὶ Ραδοσλάβωφ.

Ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Ἐιβετικῆς
Δημοκρατίας κ. Schweiz
καὶ τὸ Κοινοβούλιον.

Δούδ Τζώρτζ — Ασκουϊθ — Μπόναρ Λώ.

Η ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΡΙΣΙΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΕΩΝ

Ἡ Ἐκκλησία τὰς ἡμέρας ταύτας τονίζει τὰ προσόρτια καὶ ἐξαγγέλλει τὴν μεγάλην χαρὰν ἐπὶ τῇ ἐνανθρωπήσει τοῦ Σωτῆρος. Οἱ ὕμνοι αὐτῆς προστοιμάζουσιν εἰς τὴν μεγάλην ἑορτὴν καὶ διανοίγουσιν εἰς τὴν καρδίαν τὰ μᾶλλον εὐχάριστα συναισθητά.

Χριστούγεννα! Καὶ τίς δὲν ἐνθυμεῖται, ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς μεγάλης ταύτης ἑορτῆς, τὰ ὠραῖα, τὰ τρυφερά, τὰ παιδικὰ του χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα αἱ ἑορταὶ αὐταὶ, μὲ τὰς μυστικοπαθεῖς ἀκολουθίας των, μὲ τὴν κατὰ νυξὶν των, μὲ τὰ δῶρά των, μὲ τὴν γενικὴν χαρὰν, ἀπετέλουν δι' αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμιλήκους του τὸν φωτεινότερον στόχον, τὴν λαμπροτέραν κατεύθυνσιν!

Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἰδιαιτέραν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο ἄλλοτε, ὅταν τὸ σπῖτι, τὸ περιβάλλον τὸ οἰκογενειακόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἔζη, ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν μεγάλων ἑορτῶν καὶ μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς του ἤλλαζεν ὕψιν, καθίστατο πλέον φαιδρὸν, πλέον ἐπίσημον, πλέον ὠραῖον, ἀνάλογον πρὸς τὴν μεγάλην ἑορτήν!

Τὰ ἐνθυμεῖται ὅλ' αὐτὰ σήμερον καὶ πρέπει. Μαζὶ δὲ μ' αὐτὰ, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇ, ὅτι εἰς τὰς κοινωνίας δὲν ζῶσι μόνον εὐτυχεῖς, μόνον εὐποροὶ. Ὑπάρχουσιν ἄποροι καὶ δυστυχεῖς, διὰ τοὺς ὁποίους αἱ ἑορταὶ αὐταὶ, ἀντὶ νὰ φέρουν χαρὰν, συναποκομίζουσιν τὴν θλίψιν καὶ τὴν στενοχωρίαν.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἴσως εἶναι πατέρες καὶ οἰκογενειάρχαι, ἔχουν καὶ αὐτοὶ στοργὴν πρὸς τὰ τέκνα των, ἀλλὰ τὴν στοργὴν αὐτῶν τὴν ἐκδηλώνουν πολὺ ἀτελῶς, ἔλλείπει οἰκονομικῶν μέσων. Πρέπει, ἀρὰ γε, οὗτοι νὰ αἰσθανθῶσι διπλὴν τὴν θλίψιν τῆς πενίας των τώρα, κατὰ τὰς μεγάλας ταύτας ἑορτάς;

Ὅχι βέβαια. Ἐπιβάλλεται, πάντοτε μὲν, ἰδιαιτέρως δὲ τώρα, τὸ καθῆκον τῆς ἀγάπης, τῆς βοηθείας, τῆς φιλαλληλίας. Ἐκάστη δυναμένη οἰκογένεια, ἃς ἀναλάβῃ νὰ βοηθήσῃ μίαν καὶ μόνην πτωχὴν τοιαύτην ἃς ὑποθέσῃ πρὸς στιγμὴν ὁ εὐπορὸς οἰκογενειάρχης, ὅτι ἡ οἰκογένειά του δι' ὀλίγας ἡμέρας ἀπετελεῖτο ἀπὸ περισσότερα πρόσωπα. Τί σημαίνει τοῦτο; μικρὰν περικοπὴν ἐκ ματαίων τινῶν ἐξόδων καὶ μὲ τὴν οἰκονομίαν ταύτην θὰ ἐπαρκέσῃ, ὥστε νὰ κάμῃ καὶ μία ἄλλη οἰκογένεια φαιδρὰ Χριστούγεννα. Ἡ χαρὰ, τὴν ὁποῖαν θὰ αἰσθανθῇ ἐκ τῆς βοηθείας ταύτης, θὰ εἶναι μεγίστη, διότι τοῦτο τὸ χαρακτηριστικὸν ἔχει ἡ χαρὰ: ὅσον περισσότερο διανέμεται, τόσο καὶ αὐξάνει.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΙ ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Ὅταν ἐκσφενδονίζεται ἡ πρόσκλησις:

— Ἐλα αὐριον νὰ πάρωμεν τὸ τσαί μαζί, ὅταν ἐν εὐγενὲς γραμματάκι ἢ ἐν τηλεφώνημα ἔσσημῶν κᾶποτε ὀλόκληρον οἰκογένειαν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς πόλεως, διὰ νὰ γευματίσῃ εἰς μίαν ἄλλην, καὶ ὅταν κᾶποια ὅλως διόλου ἐπουσιώδης ἀφορμὴ θέτῃ εἰς κίνησιν σῶμα, πνεῦμα καὶ καρδίαν, διερωτᾶται μᾶνεις τί εἶναι ἄρὰ γε ὅλ' αὐτὰ, τὰ τόσον πανσθενῆ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἱκανὰ νὰ ἀναστατώσουν συνηθείας ἀρχαίας, ζῶν μονότονον καὶ ἀκύμαντον.

Αὐτὰ τὰ παντοδύναμα πράγματα οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ αἱ προφάσεις εἰς τὴν ζωὴν. Δὲν ἀποτελοῦν τὴν ζωὴν, καὶ ὁμως εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆς ὑπόστασις.

Εἰμπορεῖ κᾶνεις νὰ φέρῃ χίλια δυὸ παραδείγματα ἀπὸ τὸν καθημερινὸν βίον. Κάθε βῆμά μας δύναται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν παρατήρησιν αὐτήν. Αἱ προφάσεις αὐταὶ τῆς ζωῆς εἶναι ὅτι καὶ τὰ ἐξωτερικὰ ἐνδύματα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ φορεσιά μας. Αὐτὴ βεβαίως δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἐγὼ μας, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, εἰς τὰ μάτια τῶν περισσοτέρων προσπίπτουσαν μὲ αὐτὴν καὶ μόνην τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν. Τόσον δὲ συντηροῦνται μὲ τὴν ὑπόστασίν μας, ὅστε, ἂν κᾶμμιὰ φορὰ ἐμφανισθῶμεν μὲ διάφορον, μὲ ἄλλοιαν περιβολήν, δὲν θὰ ἐκπλαγῶμεν, ἂν ἀκούσωμεν τὸ συνειθισμένον:

— Μπα! σὺ εἶσαι; δὲν σ' ἐγνώρισα, κοῦμενε, μ' αὐτὴ τὴν καινούργια σου φορεσιά!

Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτὰ; Τίποτε περισσότερον, τίποτε ὀλιγότερον, εἰμὴ, ὅτι αἱ προφάσεις καὶ αἱ ἐπιφάνειαι εἰς τὴν ζωὴν παίζουσιν τὸν μεγαλίστερον ρόλον.

Παρατηρεῖτε ἓνα κόσμον ὀλόκληρον, ποῦ κινεῖται, ποῦ ἐργάζεται, ποῦ ἐνδιατρίβει, ποῦ παλαίει. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν, ἂν μὴ ὅλοι, ὑπακούουσιν θεληματικῶς εἰς μερικὰς προφάσεις. Ἄν ἔλλειπον αὐταί, θὰ ἐμεινόντο κατὰ τὸ ἡμῶς τῆς ἡ κίνησις.

Καλεῖσθε εἰς ἓν τσαί. Σεῖς δὲν πίνετε τὸ ἀφέψημα τοῦ σινικοῦ δένδρου. Ὁ ἰατρὸς σᾶς τὸ ἔχει ἀπαγορεύσει. Καὶ ὁμως δέχεσθε τὴν πρόσκλησιν, τρέχετε, ἂν καθυστερήσατε, ἀναβρίνιτε εἰς τὸ τραῦμα ἢ παίρνετε ἓνα ἀμάξι. Ἐξοδεύετε δέκα φορὰς περισσότερα ἀπὸ τὸ ποτόν, ποῦ θὰ ἐπίνατε, πηγαίνετε ἀνήσυχτοι, ἐπιστρέψετε κουρασμένοι, καὶ ὁμως ἱκανοποιήθητε, ἢ εὐχαρίστησις θωπεύει τὴν καρδίαν σας.

Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ ἀμφιτρώων σας μὴ νομίσατε, ὅτι ἐκοπίασεν ὀλιγότερον. Ἐφρονέετε μὲ κάθε τρόπον νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς προσκεκλημένους του ἀνησύχησεν ὅλον του τὸ σπῖτι, διέκοψε μερικὰς πολυαῖας του συνηθείας, ἔγκατέλειψε τὴν ἀνεσίαν του, καὶ ἐπὶ πλέον ἐξώδευεν ἀρχαῖα. Ἐαγρόπνησε, καὶ τὸ πρῶτ' εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἐπεσκέψῃ ὡς κατακλιεὶς ὁ πονοκέφαλος. Ὅλ' αὐτὰ δὲν σημαίνουν τίποτε καὶ ὁ ἀμφιτρώων ἔμεινεν ἐνθουσιασμένος.

Προσκεκλημένοι καὶ ἀμφιτρώων ὑπηρέτησαν καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν εἰς τὰς προφάσεις.

Εὐρίσκεσθε εἰς μίαν συγκέντρωσιν ἢ πέντε-δέκα φίλοι εἰσθε σκορπισμένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐξαφνα προβάλλει μία φωνή:

— Πᾶμε κυνήγι;

Κᾶνεις δὲν τολμᾷ νὰ εἰπῇ ὄχι. Ὅλοι πηδοῦν ἐξω, ἐτοιμάζονται καὶ ξεκινοῦν μεσάνυκτα. Εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ ὅλα τὰ ἐφετά ἀπὸ εἰα καλὸν κυνηγόν, καὶ ὁμας, ἐῖψ' περιεπάτησαν καὶ διέβησαν δάση καὶ δειράδας, οὐδεμίαν ἠκούσθη ἐκπυροσοκρότησις περὶ βόλου. Ἐλησμόνησαν διατὶ περιπατοῦν, διατὶ μετακινουῦνται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο. Καὶ δὲν ἐμπλήσσονται δι' αὐτὸ, ἀπλοῦστατα, διότι τὸ κυνήγι ἦτο πρόφασις.

— Πᾶμε νὰ μαζέψουμε κούμαρα; ἀκούεται μία ἄλλη φωνή.

Κᾶνεις ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ τὴν ἤκουσε, δὲν ἐνοσσιμεύετο νὰ φάγῃ τὸ εὐτελὲς αὐτὸ ὀπωρικόν, τὸ ὁποῖον εἰμποροῦσε νὰ ἀγορασθῇ ἀπὸ τὴν πρώτην τυχοῦσαν χωρικὴν εὐθηνότητα. Καὶ ὁμως κᾶνεις δὲν εἶπεν ὄχι. Ὅλοι ἔσπευσαν μὲ χαρὰν καὶ ἔκαμον τὴν ἐκδρομὴν των. Πρέσει, ἀρὰ γε, νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἐλησμόνησαν τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον μετεκινουῦντο; Οὔτε ἐν κούμαρον ἀπεκόπη. Καὶ εἰς τὴν περιστασίαν αὐτὴν ὑπερίσχυεν ἡ πρόφασις.

Κᾶποιος εἶπεν:

— Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἀνθοδέσμη καμωμένη ἀπὸ προφάσεις καὶ illusions.

Δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ ἐξετασθῇ, ἂν ἔχεται ἀληθείας αὐτὴ ἡ ἐκδοχὴ του. Ἄλλ' ἐν ἄλλο δὲν πρέπει νὰ παραληφθῇ:

Ἄν ἡ ζωὴ ἀποτελῆται ἀπὸ προφάσεις καὶ illusions, δὲν εἶναι εὐτυχέστερος ἐκεῖνος, ὁ ὅπ' εἰς τὰς κατήργησεν ἀπὸ τὴν ζωὴν του, διὰ τὸν λόγον, ὅτι τάχα δὲν εἶναι χρήσιμα αὐτὰ.

Καὶ τὰ ρόδα δὲν ἔχουν τὴν χρησιμότητα τῶν λαχάνων, οὔτε ἡ ἀνθοδόχη εἶναι περισσότερον ἀπαραίτητος ἀπὸ μίαν χύτραν. Ἄλλ' ὁποῖος θὰ ἐξερριζώσεν ἀπὸ τὴν γῆν ὅλους τοὺς ροδῶνας, διὰ νὰ φυτεύσῃ λάχανα, θὰ ἔκαμνε τραγεοφυγίαν μεγαλειότεραν ἀπὸ Νερῶνιον κακούργημα.

Καὶ αἱ προσεγγίζουσαι ἑορταὶ, βεβαίως κατατάσσονται μέσα εἰς τὰς προφάσεις καὶ τὰς illusions τῆς ζωῆς. Καὶ χωρὶς αὐτὰς εἰμπορεῖ βεβαίως νὰ ζήσῃ κᾶποιος, καὶ ὁμως, ἃς μὴ νομίση, ὅτι ἐποικοδομεῖ τὴν εὐτυχίαν του, ἂν τολμήσῃ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτάς. Τοῦναντίον, γίνεται ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

Θέλετε μάλιστα καὶ μίαν γνώμην;

Ὅσον περισσότερον εἴμεθα προσκεκολλημένοι εἰς τὰς προφάσεις καὶ εἰς τὰς illusions, τόσο καὶ ἡ χαρὰ μὲνεις μαζί μας.

Τὸ βάθος κάθε πράξεως, κάθε κινήματος, πάσης κατευθύνσεως, εἶναι ἐν καὶ μόνον: τὸ ἐνστικτον. Γυμνώσατέ το ἀπὸ τὰς illusions, μὲ τὰς ὁποίας περιστεφεται καὶ ἀποσκελετοῦτε καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν.

Ἄς περιποιούμεθα λοιπὸν τὰς προφάσεις καὶ τὰς illusions, καθὼς περιποιούμεθα τὴν ἐξωτερικὴν φορεσίαν μας. Δὲν συμβαίνει τάχα νὰ εἴμεθα περισσότερον φαιδρὸι καὶ ἱκανοποιημένοι μέσα εἰς πρῶτης τάξεως φορεσιά, παρὰ μέσα εἰς ἀκαλαισθητὰ ροῦχα, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν ἐπίσης καλῶς νὰ μᾶς προστατεύουν ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὸ ψῦχος;

Θ. Κ. Μ.

ΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙ

Τὸ ρημοκκλήσι τὸ φτωχό, ποῦ τριγυροῦν πλατάνια καὶ μίαν ὀλόδροσος πηγῆς τὰ κροῦσταλλα νερά, ποῦ γύρω του θυμιάμα ὑψῶνται τὰ βοτάνια, τ' ἄφησε τώρα ἔρημο ἢ πρωτοχειμωνιά.

Σβυστὸ κερὰκι ἀχνόλευκο μπροστὰ στὴν Παναγία καὶ τὸ καντήλι της σβυστὸ καὶ τ' ἄγιο θυμιάτο, καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ ἱερό, π' ἀπόμεινε βουβό, φουσομανάει ὁ βορρηῆς θλιμμένη συμφωνία.

Ὅμως τὴν ὄρα τοῦ σπερνοῦ, π' ὁ ἥλιος ἀπογέρνει, ἀπ' τὸ σπασμένο ἰζάμι του στέλνει χρυσὰς ἀχτίδες τὸ γιάλινο καντήλι του φλογίζεται καὶ παίρνει ἀναλαμπὲς ἀπόκοσμες, σὰν μυστικὰς ἐλπίδες.

Ζ. Α.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΕΡΟΠΗ

Μέσα ει; τα χειρόγραφα της Μερόπης Ιωάννου, η οποία απέθανε τραγική, μου αφήκεν έντύπωσιν αυτό το έπεισόδιον. Σας το παραδίδω, δια να γνωρίσετε καλλίτερον και την άσθενή και την άσθενειαν :

Ένα βράδυ έκει στο Ιματιοφυλάκιο, που κρεμόναμε τα έπανωφόρια μας και τα έπαίρναμε βιαστικά-βιαστικά το βράδυ, γυρίζει και μου λέγει η Έλένη Αναστασιάδου, η πλουσιοκόρη συμμαθήτριά μου :

— ‘Α! και ήθελα να σου πω και το ξέχασα.

Πριν φορέσω άκόμα την άλλη χειρίδα, στάθηκα καρφωμένη να περιμεύω το κεί. Πρωτ’ άπ’ όλα ήμουν φοβερά περιεργος και δεύτερον άνεκάλυπτα, πώς το παλαιό τρυπημένο έπανωφόρι μου ήταν σχισμένο και ντράπηκα να το φορέσω έμπρός στη βασίλισσα του παρθναγωγείου.

— Η μαμά γιορτάζει τη γιορτή της και η αδελφή μου θέλει να της κάμουμε την έκκληξι να παίξουμε μια κωμωδία.

— ‘Αλήθει! ώραία ιδέα! είπα.

Και άπ’ τα μάτια μου έμπρός πέρυσεν η Έλένη και η αδελφή της, ώραία κορίτσια και καλοαναθρεμμένα, μωσχοαναθρεμμένα μάλιστα, μα χαϊδεμμένα, χωρίς ζωή, χωρίς ένθουσιασμό, χωρίς... έκφρασι.

Έκοκκίνησα, όταν η Έλένη μου είπε με άπλότητα :

— Η Λήδα ξέρει πως είμεθα πολύ άνοσταίς, για να σύρονμε γέλια και δάκρυα. Μα συλλογίσθηκα έσένα...

— Την άσχημιά μου, που προξενεί γέλια, τη φτώχεια μου, που προξενεί δάκρυα... είπα με χαμόγελο πικρό, άν και ήθελα πάντα να δείχνω πως ήμουν εύχαριστημένη, σαν φιλόσοφος, άπ’ την κατάστασί μου.

Κατόπι το χαμόγελο ξέσπασε σε ξεκάρδισμα και το ξεκάρδισμα με τους άτακτους σπασμούς του μου άγέβασε δάκρυα.

— ‘Α! όχι κ’ εσύ που σ’ όλα γελάς! Η Λήδα συλλογίσθησε πως με την άπαγγελία σου, με τη φωνή σου την άσημένα, με την έκφρασί σου θα στολίσης και δεν θα φανή η ιδική μας μηδενικότης.

Πολύ κολακεύθηκα: μα έπρεπε ως έδω να το κρύψω, γιατί, άλλοίμονο! έμαθα πολύ νωρίς όλα να τα κρύβω και της τρύπες του έπανωφοριού μου και την κάθε έντύπωσί μου, καλή ή κακή.

— Δέχεσαι; Να σε βοηθήσω να φορέσης το φόρεμά σου πρώτα... Έγώίστρια που είμαι!

Έγώ τράβηξα με όρμη το έπανωφόρι άπ’ τα χέρια της και το σχισμένο μέρος παρασίθησε.

— ‘Αχ! συγχώρεσέ με, είπε ταπεινά.

Και άνοιξε το σακκουλάκι της το βλουδένιο, έβγαλε κλωστή στο χρώμα, που είχε, έγύρισε το έπανωφόρι και μου το έφραψε, χωρίς έγώ να πω λέξι.

Σώθηκε η φιλοτιμία μου.

— Αί! λοιπόν θα παίξης;

— Να το πω στο σπίτι.

— Άθριο σου άνειγράφω το μέρος σου. Έγώ δεν άκολουθώ όλα τα μαθήματα και έχω καιρό πολύ, ένφ εσύ κουράζεσαι.

— Έγώ δεν κουράζομαι ποτέ.

— Καλή νύκτα! ήλθε τ’ άμάξι να με πάρη. Η Λήδα θα χαρή πολύ.

— Καλή νύκτα.

Έξω έπεφτε πυκνό το χιόνι, και γελούσα, που έβλεπα όλα τα φορέματα, βαρύτιμα και μπαλωμένα, άπαράλλακτα κεντημένα με τα ίδια άσπρα ροδόφυλλα.

— Μ’ άναγνωρίζουν! έλεγα, ένφ έτρεχα σαν τραλλή και το χέρι μου έσφιγγε τα βιβλία με κόπο.

Στο σπίτι δεν ζήτησα από τη θεία άδεια: της το άνεφερα μόνον και έκείνη κούνησε το κεφάλι της με άποδοκιμασία και... τελείωσε.

Την άλλη μέρα ζωγράφισα με ζωηρά χρώματα την άλλη, που είχα με τη θεία μου, και η εύγνωμοσύνη της Έλένης ήταν μεγάλη.

Την ώρα του μαθήματος ο καθηγητής της Ιστορίας μου λέγει με χαμόγελο :

— Θαρρείς και παραστήγεις σήμερα. Άλλο ύφος πήρες.

Εύτυχώς η Έλένη δεν ήταν σ’ αυτό το μάθημα και έπομένως δεν το έμαθε. Η άλήθεια είναι πως, για να ζητήσω ένα ποτήρι νερό, έπαιρνα ένα παράξενο ύφος.

Μου έφερε το μέρος μου άνειγραμμένο με το λεπτό άρρωστημένο γράψιμό της έπάνω σε μωροδάτο χαρτί.

Το μελέτησα τη νύκτα άντίκρι στη λάμπα, που έκάναιζε, και έγραψε όλο πατρέλαιο το χαρτί. Μα το έμαθα και το άπήγγειλα τη νύκτα μόνη μου, και η θεία Φρόσω μου φώναζε :

— Καλή φάτση!

Και πάλι άποκοιμήθηκε.

Με πήραν στο σπίτι το άρχοντικό. Δεν φορούσα λάστιχα και τα τρυπημένα μου ύποδήματα ήταν όλο λάσπη. Μα όλα τα ξέχασα, μεθυσμένη άπ’ την άπειρία και... συλλογίζομην, πως η άξια άνεβάζει τον άνθρωπο ύψηλά και του άνοιγει όλες της θύρες και όλα τα παράθυρα.

Η Λήδα με δέχθηκε στον κοιτώνα της, για να μη το καταλάβουν η γιαγιά και η μητέρα της, και έκει, με άκροατήριο πολύ περιωρισμένο, του όποιου άποτελούσε μέρος η Έγγλέζα οικοδομίσκα, έπαιξα.

Το έβλεπα πως η φωνή μου ήταν άληθινά άσχημη και η άπαγγελία μου θαυμασία. Τα σκηνικά δεν τα καλοήξευρα: μα είχα έγώ κινήσεις πολύ χαριτωμένες φυσικά.

Η Λήδα μ’ έφίλησε και η διδασκάλισσα, που δεν καταλάβαινε, παρά έβλεπε μόνον το τρυπημένο μου φόρεμα και τα ύποδήματά μου τα λασπωμένα, είπε μ’ έκείνο το περιφρονητικό ύφος, που μόνον οι Άγγλοι παίρνουν άβίαστα :

— Καλά, που τελείωσε... θα πάθαινα ναυτίασι. Που το ήύρατε αυτό το κορίτσι; πολύ άκάθαρτο... πολύ άκάθαρτο...

Έκλώμασα πολύ, έπάγωσα, ζαλίστηκα και θέλησα να θυμηθώ την τέχνη, που είχα να κρατιομαι: μα τίποτε. Ηταν άνάγκη να ξεσπάσω σε ποτάμια δάκρυα, για να φύγη αυτό το βάρος.

Η Λήδα μ’ έβοηθήσε να φορέσω το έπανωφόρι μου και μου είπε με μέλι και με ζάχαρι :

— Η δασκάλισσά μας με λέγει: που το ξετρυπώσατε αυτό το διαμάντι;

Κ’ έγώ, άφοϋ κατά άπ’ το περιπαικτικό και το σαρκαστικό ύφος έκρυσπα το φαρμάκι, είπα με γέλιο, που σφύριζε σαν σφύριγμα φειδιού :

— Έίρω άγγλικά.

Κ’ έφυγα χωρίς ν’ άποχαιρετήσω.

Το βράδυ η θεία μου είπε :

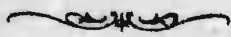
— Να σου πω: τη νύκτα, άν ξεφωνίζης πάλι και δεν μ’ άφίσης να κοιμηθώ, θα σε διώξω. Φθάνει, που σ’ έχω βάρος: δεν πρέπει να χάσω τη ζωή μου για έσένα.

Κ’ έγώ στα πικρά της λόγια χύθηκα στο λαιμό της, τη φίλησα, σαν να με γλυκομιλούσε, και είπα με φαρμακερά δάκρυα, που έτρεχαν έλεύθερα-έλεύθερα σαν καταρράκτες :

— Δεν τ’ άπαγγείλω πειά!... Δεν είναι κέμμια άνάγκη!

Η θεία Φρόσω μ’ άπεμάκρυνε, γογγύζουσα, μ’ έσκούπισε με το άκάθαρτο μανδηλί της τα καθαρά ένδύματά μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕ ΘΥΣΙΑ

‘Όταν πόνος τα στήθη σπαράξη και τα καιή μ’ άγάπης φωτιά, ένα μόνο φιλι τα δαμάζει και γλυκειά τα χαρίζει δροσιά.

Κι’ άν γνωρίση κάνας επί τέλους, πως ο έρωτας την νιότη μαραινει, την αίχμην την δεξιάν του βέλους την κρατεί στην πληγή... και πεθαίνει.

‘Ας πεθάνω κ’ έγώ τώρα πλέον, που τον έρωτα έχω γνωρίσει: ας πεθάνω, Θεέ, πριν το ζέον αίσθημά μου προφθάση και σβύση.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΕΥΓΕΝΕΣΤΕΡΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Το τσάι είχε μοιρασθή πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην δμήγγυριν καὶ τὰ κύπελλα, μετὰ πλέον, ἐκείντο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐμπρός εἰς κάθε ἓνα ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους.

Ἦτο ἡ ὥρα τῆς γλυκυτέρας συνομιλίας καὶ καθεὶς ἔφερε τὸν λόγον δι’ ὅ,τι ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ εὐχαριστήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ. Αἱ κυρίαι ἄλλοτε παρεκολούθουν τὰς συνομιλίαις τῶν ἀνδρῶν καὶ ἄλλοτε πάλιν ἀπετέλουν ἰδιαιτέρον κύκλον συνομιλίας, μετὰ κάποιο κοινωνικὸν θέμα, ἢ, συνηθέστερον, μετὰ κάποιο κοινωνικὸν νέον κατὰ προτίμησιν.

Ἐν τῷ μεταξῦ οἱ κύριοι, κωπνίζοντες τὸ σιγάρον των, ἐξέφευγον εἰς θέματα σοβαρώτερα, ἐκτός μερικῶν νέων, οἱ ὅποιοι προτιμοῦσαν νὰ εἶναι εὐχάριστοι εἰς τὰς κυρίας καὶ τὰς δεσποινίδας, καὶ νὰ παρακολουθῶν μετὰ ἐνδιαφέρον ὅ,τι ἐκείναι ἔθιγον.

Εἰς ἓνα τσάι ἔχει κάνας τὴν ἐκλογὴν τῶν θεμάτων εὐκολον καὶ ἀφθονον. Καὶ εἰς τὸ τσάι ἐκείνο ὀμιλήσῃν μετὰ τὴν αὐτὴν εὐχέρειαν, δι’ ὅσα ἦτο δυνατόν νὰ ὀμιλήσῃν. Ἡ μόδα, ἡ ἐπικαιρότης, τὰ κοινωνικὰ νέα, ἡ ζωὴ ἔδωσαν τόσην ὕλην, ὕλην ἀτελείωτον.

Ὀμιλήσῃν διὰ τοὺς παρόντας, ἀλλὰ πρὸ πάντων δι’ ἐκείνους, ποὺ εἴλειπεν. Τὰ ὀνόματα διεδέχοντο ἄλληλα ἄλλεπαλλήλως καὶ διὰ κάθε ἐν προσετίθετο καὶ μία πληροφορία ἐκ μέρος καποίου παρόντος. Ὅτε, εἰς τὸ ἀκουσμα ἐνὸς ὀνόματος, μία ἐκ τῶν δεσποινίδων, ποὺ ἦσαν παρούσαι ἐκεῖ, δὲν κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησιν τῆς σχεδὸν ἀνεπὴθήσεν ἀπὸ τὸ κἀθισμά της, καὶ αὐτὴ, ἢ τόσον κατὰ τὴν συναναστροφὴν ταύτην ἀφρημένη, ἔτεινε τὴν προσοχήν, ἤκουσεν, ὀμίλησε. Κάποια ἄγνωστος ἐνδόμυχος δόνησις τῆς ἔδιδε θάρρος. Ἄλλ’ ἡ φωνὴ της δὲν ἦτο ἡ ἴδια, ἡ ἀπαθής, ἡ ἀδιάφορος. Παρ’ ὅλας τὰς προσπαθείας, τὰς ὁποίας κατέβαλλε, δὲν κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ ὁ τόνος δὲ τῆς φωνῆς της καὶ ἐν δειλόν, συνσταλαμένον δάκρυ, τὸ ὅποιον ἐδρόσισε τὸν κανθὸν τῶν ματιῶν της, ἐπρόβιδε τὴν βαθεῖάν της συγκίνησιν.

Δὲν γνωρίζω τὸν νέον αὐτόν, εὔτε ξέσχω ποῦ τὴν εὐρίσκαται, ἀλλὰ δι’ αὐτὸ δὲν διστάζω νὰ τὸν συγχαρῶ, νὰ τὸν μακαρίσω καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ :

— Ἀγωνστέ μου φίλε, εἰμπορείς νὰ ἀντικρύξῃς τὴν ζωὴν μετὰ τὰ φαιδρότερα μάτια, μετὰ τὴν αἰσιότεραν ἀντίληψιν. Γινώριζε, ὅτι διὰ σὲ μὴ καρδιά γυναικὸς πάλαι ἄληθινά: εἶσαι εὐτυχής, διότι ἔκαμες τὴν εὐγενεστέραν κατάκτησιν.

K.

ΣΚΕΨΕΙΣ

✽ Πὼς νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι κατανῶμεν εἰς τὸ μηδέν, ἀφοῦ οὔτε δρόσου οὐκίς ποτε ἐξαφανίζεταί; Ἄν ἐκλείψῃ ἡ ἀτομικότης ἡμῶν, τοῦτο θὰ συμβῇ ὡς ἐκλείψουσιν αἱ ἀστίνες τοῦ ἀστέρου εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

✽ Δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τὴν εὐτυχίαν ἀλλοχοῦ ἢ μόνον ἐν ἡμῖν αὐτοῖς καὶ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

✽ Ὁ συνετὸς ἄνθρωπος γνωρίζει νὰ ὑπείκῃ εἰς τὰς περιστάσεις, ὅπως τὸ ὕδωρ λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ περιέχοντος αὐτὸ ἀγγείου.

✽ Ὁ τοὺς ἄλλους κατηγορῶν, ἀπονέμει εἰς ἑαυτὸν εὐκολον βραβεῖον ὑπεροχῆς.

✽ Ἡ ἐγωῖστικὴ φιλοδοξία ὁμοιάζει πρὸς τὸ φῶς τῆς πυγολαμπίδος: εἶναι λάμψις ἀπατηλή.

✽ Οἱ ἄνθρωποι γράφουσιν τοὺς ἀριθμοὺς καὶ ὁ χρόνος ἐκτελεῖ τὴν πρόσθεσιν καὶ συνάγει τὸ συμπέρασμα τῶν γεγονότων.

✽ Ἡ σεμνοτυφία εἶναι εἶδος φιλαργυρίας καὶ τὸ χειρίστον πάντων.

✽ Οἱ ἐπιπόλοιοι ἄνθρωποι ὁμοιάζουσιν πρὸς τοὺς καλάμους. Ἐπιδεικνύονται πολὺ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐνφ ἔχουσιν ἀσθενεστάτας ρίζας: δίνουσι δὲ καλάμω, παρασύρονται εὐχερῶς ὑπὸ τῆς θυέλλης τῶν παθῶν καὶ ταχέως πίπτουσιν ὑπὸ τὴν καταγίδα τῶν δυστυχημάτων.

Η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ευρισκόμενη πρό ημερών εν μέσω φιλικής συν- αστροφής, εν τῇ ὁποίᾳ κέντρον συζητήσεως ἦτο τὸ ἑβδομαδιαίον φυλλάδιον τοῦ «'Ασ' Όλα».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν διαφόρων διηγημάτων, ποιημάτων κλπ., κατελήξαμεν εἰς τὰ περὶ τῆς ἐργασίας τῆς γυναικὸς ὑπὸ τοῦ ἀξιότιμου διευθυν- τοῦ γραφόμενα, ὑπὸ τὸν τίτλον: «'Εν βῆμα».

Πολλὰ συζητήσεως ἐγεννήθησαν καὶ σχόλια, καὶ ἄλλοι μὲν ἠσπάζοντο τὰς γραπτὰς ἰδέας, ἄλλοι δὲ τὰς ἀπέρριπτον. Οἱ μὲν ἔλεγον, ὅτι ἡ γυνὴ ἐπλά- σθη, διὰ τὸ μὲν γυνή, τὸ σκολιζῆ τὸν εἶκον, τὸ θεομαίην τὰ τέκνα εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς, τὸ ἐδύνη τὸν βίον γονέων καὶ συγγενῶν, τὸ λαμ- πρῆν διὰ τῆς χάριτος, τῆς προσηνείας καὶ γλυκύ- τητος τὴν μονότονον ἀμείσφαιρον τοῦ συζυγικοῦ βίου. Οἱ δὲ πάλιν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς δυσ- χερεῖς καὶ ἀνωμάλους περιπτώσεις τῆς ζωῆς, ἠσπάζοντο τὰς ἰδέας τοῦ «'Ασ' Όλα» καὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἵνα βοηθῆ καὶ ἀνακουφίσῃ τὴν οἰκογένειαν καὶ ὑπο- στηρῆ τὴν ἑαυτῆς.

Ἦκουον προσακτικῆς τὰς γνώμας ὄλων, χωρὶς νὰ ἐκφέρω τὴν ἰδιάν μου. Ἦδη, ἐκφέρουσα περὶ τοῦ θέματος τούτου γραπτῶς τὰς ἰδέας μου εἰς τὸ «'Ασ' Όλα», ζητῶ τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀναγνω- στῶν, διότι ἴσως φανῶ ὀλίγον αὐστηρὰ ἀπέναντι τῆς κοινῆς.

Ἡ ἐργασία, ἐν πρώτοις, εἶναι ὁ παράγων, ὁ πυρὴν τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκογενειακῆς ζωῆς. Ἡ ἐργασία εἶναι προσευχή, εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός. Ἐάν διὰ τοὺς προκάτορας ἡ ἐργασία ἀρίστη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς κατάρα, δι' ἡμᾶς ὁμοίως εἶναι ἡ ἀρίστη εὐχή. Χωρὶς τὴν ἐργασίαν, οὐδὲν καλὸν δύναται νὰ προκύβῃ. Τὴν ἀφέλειαν δ' αὐτῆς μᾶς διδάσκει πρωτίτως ὁ Θεάνθρωπος διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου Αὐτοῦ, ὅστις ἦτο διηνεκὴς καὶ ἀκούρατος ἐργασία, ἡ θρησκεία ὄλων τῶν λαῶν καὶ ἡ ἱστορία ὄλων τῶν ἐθνῶν. Ὅλοι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ πατέρες καὶ ἱστορικοὶ συγγραφεῖς ἐργάστησαν μετ' ἐπιλο- ἀκαταπόνητον, ὅπως ὑποστηρίξουν μίαν ἰδέαν, ὅπως συντελέσουν εἰς τὴν πνευματικὴν ἢ ὀλικὴν προαγωγὴν τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς ἄνδρας ἡ ἐργασία, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς γυναῖκας. Παραλείπουσα τοὺς ἀρχαίους χρόνους, εἴτινες ἄπειρα παραδείγματα φιλοπονίας μᾶς παρέχουσι, φέρω εἰς μνήσιν τὴν γλυκεῖαν μητέρα τοῦ Χρισ- τοῦ, ἡμετὰ τοὺς σοφοὺς θεολόγους, ὄλων τῶν ἐπὶ γῆς βίον τῆς διήλθεν ἐν ἐλεημοσύναις καὶ ἀγαθουργίαις, καὶ ἀκόμη τὰς κατόνιν γυναῖκας, αἵτινες εἰς ὁποιαδήποτε τάξιν ἂν ἀνήκουν, ἔδειξαν λαμπρὰ δείγματα δραστηριότητος καὶ ἐργασίας. Ἡ αὐτοκράτειρα Ἀγία Ἐλένη, παρ' ὄλον τὸ γῆρας αὐτῆς, κατέβαλεν ὑπερῶνθρωπος κόπους, ἕως ὅτου κατώρθωσε ν' ἀνύρῃ τὸν Τίμιον Σταυρόν.

Ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς βασιλίσσαι τῆς Εὐρώπης ἔδειξαν ἀκατάβλητον ζῆλον πρὸς ἐργασίαν καὶ συνατέλεσαν τὸσον πολὺ εἰς τὴν παρατηρουμένην πρόοδον τῶν ἐθνῶν.

Ἡ νῦν αὐτοκράτειρα τῆς Γερμανίας φημίζεταί ὡς ἀρίστη οἰκοδόμουσα καὶ μήτηρ φιλόστοργος, ἐπιβλέπουσα μετ' ἀκριβείας εἰς ὄλην τὴν διοίκησιν τοῦ οἰκιακοῦ βασιλείου αὐτῆς, καὶ εὐστηρῶς ἐπα- γουρνουσα εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνατροφὴν τῶν τέκνων τῆς.

Ἐρχομαι λοιπὸν εἰς τὸ «'Εν βῆμα τοῦ κ. Θ. Κ. Μ. καὶ ὁμιλῶ διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς γυναικὸς.

Ἡ ἐργασία εἰς τὴν γυναῖκα ἐξασφαλίζει τὴν ἠθικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὸ γόητρόν τῆς. Σήμε- ρον εἰς τὴν Εὐρώπην ὄλοι οἱ γυναῖκες ἐργάζονται, ὅσοι ἄνδρες καὶ μὴ, καὶ παρεδίδουσι τὰ τέκνα των εἰς τὴν μέριμναν τῶν νηπιωγαγείων, ὑπὸ τὴν ἐπι- βλεψιν τῆς πολιτείας καὶ τῆς κυβερνήσεως.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν, ὅπως μ' ἔλεγε μία κυ- ρία, δὲν ἐπιτρέπουσι τὰς ὑπάρχουσας γυναῖκας νὰ ἐργάζωνται, διὰ τὸ μὴ στερεῆσαι τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τὰς μὴ τριαύτας, αἱ ὁποῖαι πολλάκις εἶναι στερηόμενα οἰκογενειῶν.

Ἡ ἰδιότης μου δὲ γνώμη εἶναι, ὅτι ἡ γυνὴ προ- ρεῖ νὰ ἐφοδιάζεται μετ' ἐν ἐφόδιον διὰ τὴν ἐργα- σίαν. Σήμερον ὑπερποτεῖ ἄλλοτε εἶναι ἀναγκαῖα ἡ μόρφωσις διὰ τὴν γυναῖκα.

Μὴ ὀκνεῖτε λοιπὸν, γονεῖς φιλόστοργοι, εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν θυγατέρων σας. Μὴ φειδεσθεῖτε ἐξό-

δων, ἐάν δύνασθε, καὶ τὰ σχολεῖα ἄς μὴ φαίνων- ται αὐστηρὰ καὶ ἀπαιτητικὰ διὰ τὰς δαπάνας.

Ἡ μορφωμένη νεάνις, ἡ ὁποία δύναται νὰ κη- ρυχθῆ ἀνεξάρτητος διὰ τῆς ἐργασίας αὐτῆς, ἴστα- ται πολὺ ὑψηλὰ. Περιφρονεῖ τοὺς περισπασμοὺς τῆς βιοπάλης, τὴν ἀποτυχίαν εἰς τὸν γάμον καὶ στρέφεται μετ' ἠσυχίας πρὸς τὴν ἐργασίαν.

Ἄλλοιμονον τί θὰ ἐγένετο, ἐάν δὲν ἦδύνατο νὰ ἐργασθῆ. Θὰ ἦτο ἠναγασμένη ἢ νὰ ζῆ πλησίον τῶν ἀδελφῶν ἢ συγγενῶν τῆς, ὑποφέρουσα, οὐχὶ σπανίως, τὰς παρατηρήσεις καὶ ὑποβλέψεις αὐτῶν, καὶ ἀπομάσσουσα κρυφίως δάκρυα ἀπογοητεύσεως καὶ παραπόνου, ἢ θὰ ὑπέκυπτεν εἰς τὸν ζυγὸν — ἂν ὄχι δεσμὸν— μετ' ἓνα ἐκ τῆς ἀνάγκης ἐπιβαλ- λόμενον σύζυγον. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ γάμος δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸν μυστήριον!

Ἡ γυνή, καὶ μάλιστα ἡ ὑπανδρος, πρέπει νὰ μὴ λείπῃ ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς. Εἶναι τὰ καθήκοντά τῆς τὸσον πολλὰ, ὅστε ἀπαιτοῦν τὴν παρουσίαν καὶ ἐπιβλεψιν τῆς πάντοτε, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη εἶναι μακρὸς σύντροφος. Φέρει τὴν πέντιαν καὶ καταστρο- φὴν, ἐάν δὲν συμπράξῃ ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς.

Ἀφήσωμεν λοιπὸν τὴν γυναῖκα τελειοποιουμέ- νην καὶ ἐπαινέσωμεν αὐτὴν ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

Μετ' ἄλλοι μου εὐχαριστήσιν καὶ χαρὰν θὰ προ- ετίμων νὰ ἐβλεπα εἰς ἓνα σαλονάκι νεονύμφων τὸ πτυχίον τῆς διδασκαλίσσης ἢ μουσικῆς ἢ ζωγρα- φικῆς ἢ ὁρατικῆς μέσα εἰς κομψὸν πλαίσιον, τὸ ὁποῖον προσφέρει ἡ νύμφη, παρὰ ν' ἀκούσω, ὅτι ἡ προῖξ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δεῖνα ἢ τὸ ἄλλο ποσόν.

Δὲν πρέπει νὰ ὑφίσταται πλῆρον εἰς τὴν κοινω- νίαν ἡ ἰδέα τῆς προικοθηρίας, ἀλλὰ ὁ εὐγενὴς ἰδεαλισμὸς τῆς τελειοποιήσεως καὶ συμπράξεως διὰ τῆς ἐργασίας.

Ὁ ἐργαζόμενος ἄνθρωπος ἔχει ἄλλο σφίγιον, ἀποκτᾷ νέας δυνάμεις, πληροῦται ἀπὸ χρυσοῦ ἐλ- πίδας, εἰσθάνεται ζωηρότερον τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέ- βας αὐτοῦ, νέαν ἰσρὰν ὀγάνην πρὸς τὴν θρη- σκεῖαν.

Ἡ ἐργασία εἶναι εὐχή. Μὴ ἀπεφύγετε, εὐγενεῖς καὶ ἄβραϊ μου φίλοι, νὰ τὴν ἀπολεσθῆστε.

Ἐξασφαλισθῆτε μετ' ἐν ἐπάγγελμα, φροντίσατε νὰ ἐφοδιασθῆτε μετ' ἓνα ἀτίμητον διανοητικὴν προίκα. Κρατήσατε ὑψηλὰ τὴν ἀξιοπρέπειάν σας. Μὴ ἀφήσετε νὰ σᾶς κυριεύσῃ ποτε ἡ ἀπόγνωσις. Μὴ καταδεχθῆτε νὰ ζῆσετε ποτε εἰς βάρος ἄλλων, ἐάν οὗτοι οἱ ἄλλοι δὲν παρουσιάζουν τὴν ἀπαι- τουμένην εὐχαρίστησιν.

Τὴν τύχην ζητήσατε εἰς τὴν ἐντιμὸν ἐργασίαν. Καὶ ἂν ὁ Θεὸς σᾶς παρουσιάσῃ τὸν κατάλληλον νέον, ὅστις θὰ σᾶς ἐκτιμῆσῃ ὑπὸ τὴν ἐποψιν αὐτῆς, κοσμήσατε εὐχαρίστως τὸ ὄνομά του μετ' ἐξίαν σας.

MARIA ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

ΕΠΙ Τῆς ΥΠΕΡ Τῆς ΕΙΡΗΝῆς ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΕΙ

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Οὐίλσον.

Ὁ στρατηγὸς Νιβέλ, διάδοχος τοῦ Ζώφρ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας κυκλοφορεῖ τὸ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

'Ασ' Όλα

1917

ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΑΙ:

διὰ τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης του, διὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν συνεργα- τῶν του, διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν του ἐκτύπωσιν, διὰ τὸ πολύχρωμον καὶ χρυσοῦν ἐξώ- φυλλον αὐτοῦ.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ δοκιμώτατοι κάλαμοι,

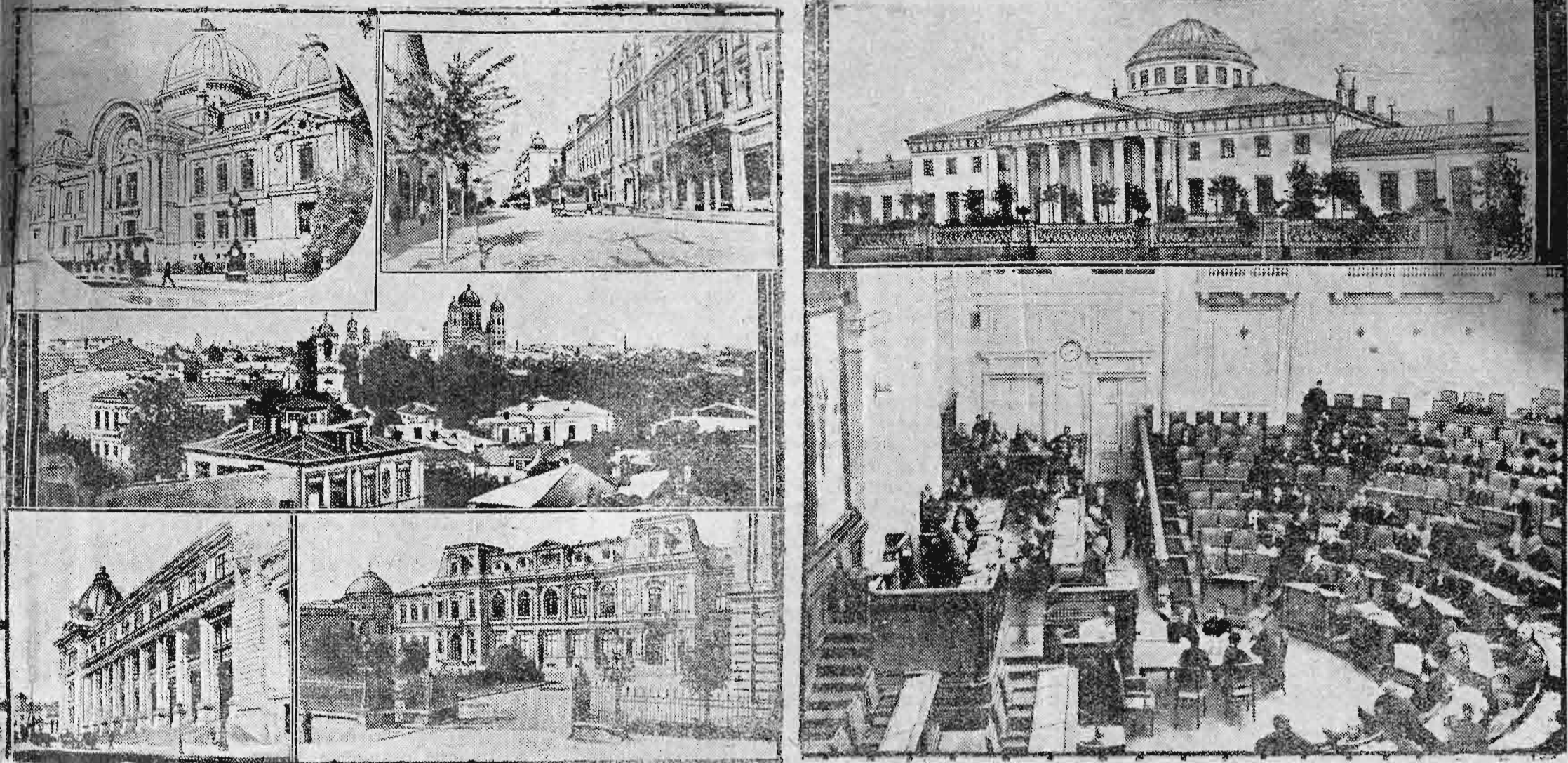
ΕΙΚΟΝΕΣ ἐπίκαιροι καὶ ἐπιτυχεῖς,

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ πνευματώδεις,

παρουσιάζουσι καὶ ἐφέτος τὸ Ἡμερολό- γιον 'Ασ' Όλα ὡς μοναδικὸν ἐορτινὸν ἐντύπωμα, κομψὸν λεύκωμα, τὸ καλλίτερον δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς.

Μεταξὺ ἄλλων, εἰς τὸ πανηγυρικὸν τοῦτο φύλλον δημοσιεύεται καὶ ἐκτενὴς περιγραφή ἐκ τοῦ βίου τῶν ΠΡΟΣΚΟΙΠΩΝ, συνοδευο- μένη μετ' ἀφθόνους εἰκόνας ἐπεξηγηματικᾶς. Τὰ ἀγαθὰ, αἱ τέχναι καὶ αἱ ὀφέλειαι τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς ἐκτίθενται ἀπὸ εἰδικὸν συν- εργάτην, κατὰ τρόπον ἐνδιαφέροντα πάντας, καὶ ἰδίᾳ τοὺς νέους καὶ τὰς νεάνιδας.

Μὴ μείνετε ἐφέτος χωρὶς Ἡμερολόγιον τοῦ 'Ασ' Όλα, διότι στερεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας ἀπολαύσεως ἀπαραμίλλου.

'Απόψεις Βουκουρεστίου.

'Η Δούμα κατά την συνεδρίαν, καθ' ην άπερρίφθη ή περί ειρήνης πρότασις.

10 Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνίχεια από σελ. 141)

'Η ερυθρά λάμψις των δαδών μας εφώτιζε τον ένα μετά τον άλλον δλους τους κερμύες των δένδρων και όλους τους βράχους. 'Ενώτε, εις μίαν καμήνη του δρόμου, ο άνεμος εφαινετο, ότι εστρεψε την λάμψιν εκείνην και τότε εστραματούσαμεν, χαμένοι εις τα σκότη. Αι φωναί μας, καλούσαι τον Γουλιέλμον Μερεδιθ, ησαν πλέον τόσον τρομώδεις, ώστε προύξενον φόβον και εις ήμάς τους ίδιους.

Δέν ετόλμων να παρατηρήσω την Εύαν. Τη άληθειά εφεβύομην μη την ίδω να πίπτη νερά πρό έμου.

Τέλος, ήλθε στιγμή, καθ' ην, έφ' όλοι, κουρασμένοι και άηληπισμένοι, έβραδίξομεν σιωπηλοί, ή κ. Μερεδιθ μās ακώθησεν ειφνης, ερρίφθη εμπρός και διά μέσου των θάμνων, την ήσολουθήσαμεν. "Όταν ήδυνήθημεν να υψώσαμεν μίαν δαδα, διά να διακρίνομεν τα πράγματα, άλλοίμοτον! την είδομεν γουτσιλιγή παρά το σώμα του Γουλιέλμου, το όποτον ήτο εξηλωμένον επί του έδάφους, ακίνητον, με θλωμένα τα μάτια, με το μέτωπον εμόρφωτον εκ πληγής, ήτις του είχε γίνει παρά τον πρόταπον.

— Γιατρέ; μ' ερωτά άναγωνίως ή Εύα.
Αυτή ή μία μόνη λέξις της εσήμαινε :
— 'Ο Γουλιέλμος μου ζή ακόμη;
'Εμψα πρός το σώμα, εξήτασα τον σφυγμόν του Μερεδιθ, έθεσα το χέρι μου επί της καρδιάς του και εζωόπησα. 'Η Εύα με παρετήρει πάντοτε άναγωνίως, άλλ' έφ' όσον ή σιωπή μου παρετίετο, την είδα να κάμπτεται, να κλίνη, έπειτα, χωρίς να είπη τι, χωρίς να έμβάλη κραυγήν, έπεσε λιπόθυμος επί του πρόματου του συζύγου της.

'Ο Ιατρός διακόπη, ερριψε το βλέμμα πρός τους άκροατάς του και ειπεν :

— 'Αλλά, κυρία, ίδού, ο καιρός έδιορθώθη, ο ήλιος λάμπει, εμπορεύετε να εξέλθατε εις τον περίπατον. 'Ας σταματήσωμεν έδώ την θλιβεράν αυτήν διήγησιν.

'Η κ. Μονκέρ τότε έπλησίωσε τον γέροντα.

— 'Ιατρέ, του είπα, θα μās κίμετε την χείριν, να τελειώσατε την διήγησιν αυτήν. Παρατηρήσατε, όλοι άναγωνίως την παρακολουθώμεν, ίσως μάλλιστα μερικά μάτια είναι και δακρυσμένα ακόμη.

"Όντως δέ, ή όμήγουρις εκείνη είχε λησμονήσει πρό πολλού τα σιωπητικά μειδιάματα και τα πειρακτικά λόγια, με τα όποια περιέβριλλε τον Ιατρόν, τα ειχον δέ λησμονήσει όλ' αυτά, όχι διότι έδωσαν τον λόγον των εις την οικωδέσποιναν, ότι θα είναι ο σβιροί, άλλ' από ενδιαφέρον πρός τους ταλαιπόρους ήρωας της διηγήσεως εκείνης. 'Η κ. Μονκέρ δέν ήλεγεν υπερβολήν, διαν διεβεβαίωνα τον Ιατρόν, ότι ύπήρχον μερικά μάτια δακρυσμένα, αυτή ή ίδια ήτο βαθύτατα συγκεκλιμένη.

'Ο Ιατρός εξηκολούθησε τότε :

— 'Η κυρία Μερεδιθ μεταφέρθη σπιτι της και έμεινε επί της κλίνης της επί πολυ άναίσθητος. 'Η υθανόμην, ότι ήτο καθήκον, άλλα και σκληρότης, να της παράσχω τās άπαιτουμένας Ιατρικās βοηθείας, διά να συνέλθη. 'Εμεινον ακυμμένος πρός την δυστυχή εκείνην γυναίκα, βρέχων από καιρού εις καιρόν με νερό κρύο τους κροτάφους της, παρακολουθών τον λήθαργόν της και άναμέτων με άγωνίαν την θλιβεράν και έν τεύτῳ εύτυχή στιγμήν, καθ' ην θα έβλεπον την άναπνοήν να διασεύλλη τα χείλη της. 'Ηπατήθη κατά τās προβλέψεις μου, διότι ούδέποτε παρέστην μάργυς μεγάλης θλίψεως, ως ήτο εκείνη.

'Η Εύα ήνοιξε τους οφθαλμούς της, έπειτα τους επανέκλεισε παρευθύς. Ουδέν δάκρυ εστάλαξεν εκ των βλεφάρων της. 'Εμεινε άπεσθής, ακίνητος, σιωπηλή και, άν δέν άντελαμβανόμην υπό την χείρά μου την καρδίαν της γυναικός να άρχιξη να πάλλη, θα την έπίστευον νεκράν. Πός ν εί αι σκληρόν να εύρίσκειται τις μάργυς θλίψεως άνωτέρας πάσης παρηγορίας! 'Ελεγον κατ' έμαυτόν, ότι ή σιωπή μου επρόδιδεν έλλειψιν οίκτου πρός την δυστυχή ταύτην γυναίκα, άλλα και το να διμ-

λήση τις, διά να την παρηγορήση. εσήμαινε, ότι δέν άνεγνώριζε το μέγεθος της δυστυχίας. 'Εγώ, ο όποτος δέν ήδυνάμην προηγουμένως να εύρω τι, διά να είπω, όπως καθησυχάσω την άνησυχίαν της, θα ήδυνάμην να έλπίζω, ότι θα ήμην περισσότερον εύφοράδης άπέναντι παρομοίας θλίψεως;

'Ηκολούθησα την άσφαλιστέραν όδόν, την όδόν της πλήρους σιωπής. Θα έμεινον εκεί, έσχεπτόμην, διά να περιποιηθώ την φυσικήν ασθένειαν, ως έπιβάλλει το καθήκόν μου, έπειτα θα έμεινον ακίνητος πλησίον της, ως κύων άφωσιωμένος θα κατεκλίνετο παρά τους πόδας της.

'Αφ'ού έλοβον τριαύτην άπίφασιν, ήούχασα κάπως. Την άφήκα να ζήση ακόμη την ζωήν εκείνην, ή όποία ώμοίωζε πρός τον θάνατον. Μετά τινας ώρας όμως έπλησίασα εις τα χείλη της κυρίας Μερεδιθ μίαν χουλιαριάν ζωμού, τον όποτον εκρινον άπαραίτητον. 'Η Εύα εστρεψε βραδέως την κεφαλήν πρός το αντίθετον πλευρόν και με το χέρι της άπεμάκρυνε τον ζωμόν. Μετά τια λεπτά επανέλεβον την άτόπειραν.

— Πιέτε, κυρία, και με το κοχλιάριον εθιγον έλαφρά τα χείλη της, τα χείλη της έμειναν κλειστά.

— Κυρία, συλλογισθήτε το παιδί σας, επανέλεβον με σιγανή φωνήν.

'Η Εύα ήνοιξε τα μάτια της, ήμισσηκάθη με κόπον, εστηρίχθη επί του άγκώνος και εκυψε πρός τον ζωμόν, τον όποτον της προσέφερον, τον έλαβεν, έπειτα έπεσεν εκ νέου επί του προσκεφαλαίου της.

— Πρέπει ν' άναμείνω, όπως ή άλλη ζωή άποσπασθή από την ιδικήν μου. εψιθύρουν.

'Εστοτε ή κυρία Μερεδιθ δέν ώμίλησε πλέον, άλλ' ύπήκουε μηχανικώς εις όλας τās διαταγās μου. 'Εξηλωμένη επί της κλίνης της, εφαινετο, ότι ενοιμάτο τον αίώνιον, άλλ' εις όποιανδήποτε στιγμήν και άν της έλεγα, έστω και με την πλέον χαμηλήν φωνήν :

— Σηκωθήτε, πιέτε αυτό, εκείνη ύπήκουε ευθύς. Τοῦτο με άπεδείκνυε, ότι ή ψυχή επηγγύπναι εις το σώμα εκείνο το ακίνητον, χωρίς να δοκιμάξη, έστω και πρός στιγμήν, την λήθην και την άνάπαυσιν.

(άκολουθεί)

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

19

(συνέχεια από σελ. 142)

Και αυτός ακόμη ο Πάωλ 'Ακανθος, ποιῆ την πρώτην βραδυάν τῆς συναντήσεώς του με τὴν κόρην ἐτόλμησε νὰ τῆς εἰπῆ τὰ λόγια ἐκεῖνα τὰ πειρακτικά, ὑπὸ τὴν ἐπήρεια βέβαια τοῦ πότου, καὶ αὐτὸς ὁ νέος ἐπικουρείως περιώρισε τὴν γλῶσσάν του καὶ τὴν σιῶσιν του ἀπέναντι τῆς ὀρφανῆς.

Μόνον — εἰς τὸ τραπέζι ἐκάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων — ἔρριπτε τὰ πυρέσσοντα βλέμματά του καὶ κατέρωγε τὴν φυσιογνωμίαν τῆς κόρης.

Ἐσιώπα ἐν τούτοις. Ἀλλὰ μήπως ἡ σιωπὴ του ἐκείνη ἠδύνατο νὰ προσομοιωθῆ με τὴν νηνεμίαν τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ἐγκυμονεῖ καταιγίδα;

Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἦτο μεταβατικὴ, δὲν ἦτο ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ζωῆς τῆς οἰκογενείας ἐκεῖνης, ἡ ὁποία ἤθελε κίνησιν, ἔρωτα, σκάνδαλα, ἑορτάς.

Μίαν ἡμέραν ὅπως ἐπρόκειτο νὰ διοργανωθῆ μία ἐκδρομὴ εἰς κάποιαν γραφικὴν τοποθεσίαν τῆς γῆσου. Θὰ διημέρευον ἐκεῖ, θὰ ἔτρωγον εἰς τὸ θπαιθρον καὶ θὰ ἀπερνοῦσαν μίαν ἡμέραν τρελλοῦ γλεντιοῦ.

Ἡ οἰκογένεια Ἀκάνθου εἶχε καὶ προσκεκλημένους ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Αἱ ἐτοιμασίαι εἶχον ἀρχίσει.

Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρὶν, ἡ κυρία καλεῖ ἰδιαιτέρως τὴν Δώραν.

— Δεσποινίς, τῆς λέγει, ἔχω κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ, τὸ ὁποῖον νομίζω, ὅτι καὶ σὺ θὰ τὸ εὖρης λογικόν.

— Λέγετε, κυρία, σὰς ἀκούω.

— Καθὼς βλέπετε, περνοῦμε ζωὴ ἀνοικτὴ, δεχόμεθα κόσμον καὶ τὰ παιδιὰ παρουσιάζονται συχνὰ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὰς συναθροίσεις...

— Ὡστε;

— Παρατηρῶ, ὅχι μόνον ἐγώ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ φίλοι, ὅτι κάμνετε μίαν φοβερὰν ἀντίθεσιν σὺ μετὰ τὰ παιδιὰ.

— Δὲν σὰς ἐνοῶ, κυρία.

— Ἴδου: τὰ παιδιὰ εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι πάντα χαρούμενα, φαιδρά, με γέλια. Ἐνῶ σὺ μένεις κοντὰ τῶν σκυθρωπῆ καὶ μελαγχολικῆ, μετὰ τὸ βλέμμα ἀφηρημένον, μετὰ τὸ πρόσωπον κατηφές καὶ λυπηρόν. Τὰ παιδιὰ μου κοντὰ σου θὰ γίνουν κατσουφιάρικα, θὰ ἀποκτήσουν μιά φοβερὴ μελαγχολία.

— Τί; θέλετε λοιπὸν νὰ γελῶ, νὰ λησμονήσω τὴν χρεσινὴν μου λύπην, νὰ ξεχάσω, ὅτι εἶμαι ὀρφανή; Ὡ! κυρία, ἡ πίκρα τῆς καρδιάς μου εἶναι μεγάλη, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν μου τοῦ νὰ σὰς φανῶ εὐχάριστος.

— Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ αὐτό. Τὴν πίκρα σου βέβαια δὲν τὴν ἀρνοῦμαι· ἔχω κάτι ἄλλο νὰ σοῦ παρατηρήσω

— Ὅρισατε, ἐπιθύρησεν ἡ Δώρα μετὰ τὴν φωνήν, φοβουμένη κάποιαν δυσάρεστον ἐκπληξιν.

— Παρατηρεῖ ὁ κόσμος, ὅτι ἡ ἀντίθεσις τῶν ἐνδυμασιῶν εἶναι μεγάλη. Τὰ παιδιὰ φοροῦν χρώματα ἀνοικτά, σὺ ἐξακολουθεῖς νὰ φορεῖς μαῦρα· βεβαίως θὰ εἰμποροῦσε, ἂν ἤθελες, νὰ ἀλλάξης αὐτὴν τὴν πένθιμον φορεσίαν σου μετὰ μιά ἄλλη. Μὴ ξεχνῆς, δεσποινίς, ὅτι εἶσαι καὶ σὺ νέα.

Ἡ Δώρα ἠνωρθῶθη. Ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς νὰ ὀγκοῦται εἰς τὰ στήθη τῆς.

— Κυρία, τῆς εἶπε μετὰ σταθερὰν φωνήν, δὲν δίδω καμίαν σημασίαν εἰς τὰ ρούχα, εἰς τὰ χρώματα καὶ εἰς τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα. Εἶτε κόκκινα εἶτε κίτρινα με βάλαιτε, μὴ νομίσετε, ὅτι θὰ εἰμπορέσετε νὰ με κάμετε νὰ ξεχάσω τὸ πένθος μου. Ἡ μαῦρη μου καρδιά θὰ κατορθῶν πάντοτε νὰ μαυρίξῃ καὶ τὴν φορεσίαν μου. Ἀλλὰ αὐτό, ποῦ με προτείνετε, εἶναι ζήτημα ἀρχῆς. Με προσβάλετε εἰς τὰ ἱερότερα μου αἰσθήματα, με θίγετε

εἰς τὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν τρέφω διὰ τὸν νεκρὸν πατέρα μου. Δι' αὐτὸ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ συμμορφωθῶ πρὸς ὅ,τι λέγετε.

— Ὡστε παρακούεις;

— Προτιμῶ νὰ παρακούσω εἰς σὰς, παρὰ νὰ θίξω τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς μου.

— Ἀλλὰ σκέψου καλλίτερον· πρόσεξε, ἴσως, ἂν τὸ μάθη ὁ κύριος, ἂν ἀκούσῃ τὴν σέσιν σου, δυσαρεστηθῆ καί...

— Συμπληρώσατε, κυρία, παρακαλῶ.

Ἡ Σιμένη Ἀκάνθου ἐσιώπα.

— Θέλετε νὰ συνεχίσω ἐγώ, κυρία; Με ἀπειλεῖτε, ὅτι θὰ με ἀποδιψέτε. Τὸ ἀντελήφθη· εἶθε κυρία νὰ τὸ κάμετε. Ἐγώ, μένουσα ἐδῶ, δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς μου, τοῦ πατρὸς μου, τοῦ ὁποῖου προσβάλλετε τὴν μνήμην.

Ἐμεσολάβησεν ὀλίγων λεπτῶν σιγῆ, μεθ' ἧ ἡ Δώρα ἐπανελάβε:

— Κυρία, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμίαν σας· θὰ ἀναμείνω δὲ τὴν διαταγὴν σας πότε πρέπει ν' ἀφήσω τὸ σπίτι αὐτό

Μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ ἀπεχώρησε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἐκεῖ ἔβγαλε μίαν φωτογραφίαν τοῦ πατρὸς τῆς, ποῦ εἶχε κρυμμένη, καί, γυρμένη ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι, ἤρχισε μετὰ λυγμὸν νὰ συνομιλῆ μετὰ τὴν εἰκόνα ἐκείνην.

— Πατεράκι, τᾶκουσε; τοῦ ἔλεγε με παιδικὴν ἀφέλειαν, ὡσάν νὰ ἦτο δυνατὸν ἡ εἰκὼν ν' ἀκούσῃ· μοῦ λέγουν νὰ μὴ εἶμαι λυπημένη, νὰ μὴ εἶμαι σκυθρωπῆ, διότι πειράζει τὴν χαρὰν τῶν παιδιῶν τους. Μὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν λοιπὸν καρδιά, δὲν ἔχουν αἰσθημα, δὲν ἔχουν φίλτρον; Τόσον γρήγορα εἰς αὐτοὺς περνοῦν τὰ πένθη; δὲν ξεύρουν λοιπὸν τίποτε ἀπὸ στοργήν; Ὡ! ὅχι, πατεράκι μου, δὲν θὰ τοὺς ἀκούσω ἐγώ· ὅ,τι θέλουν ἂς εἰποῦν. Προτιμῶ νὰ πεθάνω ἀπὸ πείναν, παρὰ νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ προσβάλλουν τὴν μνήμην σου, ποῦ εἶναι λατρεία δι' ἐμὲ καὶ ἱερὰ θρησκεία.

Μετὰ λυγμούς, μετὰ δάκρυα, μετὰ παράπονα ἐπέρασεν ἡ κόρη τὸ ἀλόγεμα ἐκεῖνο. Δὲν κατέβη διὰ τὸν συνειθισμένον περιπάτον τῶν παιδιῶν, δὲν κατέβη οὔτε, ὅταν ὁ κῆδων τοῦ δεῖπνου ἐσήμανεν. Ὡταν ἡ κ. Ἀκάνθου παρετήρησεν, ὅτι ἡ Δώρα δὲν κατέβη, ἔστειλε τὴν Ἑλλην, διὰ νὰ μάθη τί γίνεται ἡ διδασκάλισά τῆς.

Ἡ κόρη ἠναγκάσθη νὰ κρούσῃ ἐπανειλημένως, διὰ νὰ κατορθῶσιν νὰ ἐξεγείρῃ τὴν Δώραν ἀπὸ τὰ θλιβερά τῆς ὄνειροπολήματα. Μόλις συνῆλθεν, ἐφρόντισε νὰ κρύψῃ τὴν εἰκόνα καὶ ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

— Τί ἔχετε, δεσποινίς; ἠρώτησεν ἡ Ἑλλη, σὰς φυλάγουμε στὸ φαγί.

— Εὐχαριστῶ, μικρὰ μου, εὐχαριστῶ. Εἶπε εἰς τὴν κυρίαν, ὅτι ἔχω πονοκέφαλον καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ καταβῶ.

— Πῶς; δὲν θὰ φάτε μαζί μας;

— Ὁχι.

Ἡ Ἑλλη δὲν ἐπερίμενε περισσότερα. Μετὰ καλ-πασμὸν κατέβη τῆς σκάλες καὶ εἰδοποίησε τὴν μητέρα τῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Δώρα ἐπανεπίπτεν εἰς τὸν λήθαργόν τῆς, σχεδὸν ἡμιθανῆς, ἐξην-τλημένη.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν ἡ οἰκογένεια συνεκεντρώθη εἰς τὸ μικρὸ σαλονάκι, ἡ Σιμένη Ἀκάνθου ἀνέφε-ρεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τὸ ἐπεισόδιον τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Εἶπεν, ὅτι ὁ κόσμος τοὺς κακολογεῖ, ποῦ ἔχουν μίαν πενθοῦσαν διδασκάλισαν, ποῦ κάθε ἄλλο, παρὰ γιὰ διδασκάλισσα τῶν παιδιῶν κάνει, καὶ συνεπλήρωσε:

— Νίκο, τὴν ἐκάλεσα, τῆς τὰ εἶπα ὅλα, τὴν διέταξα νὰ βγάλῃ τὰ μαῦρα. Μὰ ἐκείνη παρήκουσε. Μοῦ εἶπεν, ὅτι προτιμᾷ νὰ φύγῃ. Τότε τῆς ἀπῆν-τησα, ὅτι ἡ θέσις τῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ· ἂν ἐπι-μείνῃ, θὰ τῆς δώσω τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

— Κάμε ὅ,τι σ' ἀρέσει, ἀπήντησεν ὁ Ἀκανθος, ὅχι με ὕφος ἀνθρώπου, ἔχοντος ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν γυναῖκά του, ἀλλ' ἀνθρώπου μετελείαν ἀδιαφορίας.

Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ. Ἡ γυναῖκά του τὸν ἐκράτησεν ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη, διὰ νὰ τοῦ φλυαρήσῃ κάμποσα πράγματα, ἔπειτα τὸν ἀφῆκε νὰ φύγῃ. Θὰ ἐπήγαιεν εἰς τὸ κλοῦπ, εἶπε— τῆς ἦτο ἀδιάφορον, ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἐπήγαιεν.

Ὡταν ἔμεινεν ἡ κ. Ἀκάνθου μόνη, τὴν πλησιάζει ὁ Πάωλ.

— Μητέρα, τῆς λέγει, ἤκουσα πῶς ἔχετε σκοπὸν νὰ διώξετε τὴν Δώρα.

— Ἀφοῦ μᾶς προσβάλλει, ἀφοῦ δὲν γνωρίζει τὴν κυρίαν τῆς!

— Καὶ θὰ τὴν βγάλετε μόνον γιὰ τὸ ζήτημα τῆς φορεσιᾶς;

— Ναί· ἀλλὰ μὰ κόρη, ποῦ ἀπειθεῖ εἰς τὴν κυρίαν τῆς γιὰ ἓνα πρᾶγμα δὲν θὰ δυσκολευθῆ νὰ παρακούσῃ καὶ γιὰ κάτι ἄλλο. Πρέπει νὰ ὑπακούουν ὅλοι ἐδῶ εἰς τὴν κυρίαν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ νέος εἰς τὴν μητέρα του. Μὰ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ γίνῃ αὐτό, ποῦ εἶπες.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς;

— Ἀπλούστατα, ὅτι ἡ Δώρα θὰ μείνῃ σὲ μᾶς.

— Καὶ ἂν δὲν συμμορφωθῆ μετὰ τὴν διαταγὴν μου;

— Ἀκριβῶς, ἂν δὲν συμμορφωθῆ· καὶ μάλιστα, θέλω καὶ κάτι ἄλλο.

— Τί πάλιν;

— Ὁχι μόνον νὰ μὴ τὴν διώξετε, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ τῆς κάμνετε ποτὲ πλέον λόγον διὰ τὰ ρούχα.

— Περιεργὴ αὐτὴ σου ἡ γλῶσσα! Ἐχεις λόγους νὰ τὸ ἐπιμένῃς αὐτό;

— Δὲν ξεύρω. Ἄλλω μόνον ἀπὸ σέ, μητέρα, νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς, ὅτι δὲν θὰ ἐνοχλήσῃς τὴν Δώρα διόλου καὶ θὰ τὴν καθουσχάσῃ· ἂν θὰ φύγῃ, δὲν θὰ ἀκούσω δικαιολογίας, θὰ ξεύρω, ὅτι θὰ εἶσαι σὺ ἡ αἰτία.

— Ὁχι, ἀφοῦ τὸ θέλεις...

— Δός μου λοιπὸν τὸν λόγον σου.

— Ἐχεις τὸν λόγον μου, Πάωλ.

— Τώρα εἰμπορῶ νὰ εἶμαι ἡσυχος. Βγαίνω νὰ κάμω ἓνα γύρο.

— Μόνος;

— Πάντα βρισκονται συντροφιῆς γιὰ ἓνα νέον εὐμορφον καὶ πλούσιον.

Καὶ μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ ἐπετάχθη ἔξω.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐκρούσθη ἡ θύρα. Ἐνεφανίσθη ὁ Ζάρας. Ἦλθε, διὰ νὰ κάμῃ ἐπίσκεψιν νυκτερινήν, ἦλθε, διὰ νὰ παίξουν κάτι μετὰ τὸν κύριον Ἀκανθον, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρεν. Ἐν τούτοις, ἔμεινε. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ. Μάλιστα εἰμπορεῖ κάνας νὰ διερωτηθῆ:

— Ἀρὰ γε, τυχαίως δὲν εὗρισκε τὸν Ἀκανθον; καὶ προσέτι:

— Ἀρὰ γε ἐλυπεῖτο διότι δὲν τὸν εὗρισκεν;

Οἱ δύο ἐν τούτοις — ἡ κ. Ἀκάνθου καὶ ὁ Ζάρας — ἐκάθησαν εἰς τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ἄνδρον καὶ συνωμίλουν.

Αἱ συνομιλίαι τῶν δύο αὐτῶν ὑπάρξεον δὲν ἐνεπνέοντι οὔτε ἀπὸ τῶς καλλονῶς τῆς περιβαλλούσης φύσεως, οὔτε ἀπὸ ἄλλα θέματα.

Ἦσαν φλογεραὶ ἐκπυροσκοποτήσις ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων ἐνόχων, διὰ τὰς ὁποίας ὁ μὲν Ζάρας δὲν ἐσέβετο κἂν τὴν στέγην, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὗρισκετο, ἡ δὲ κ. Ἀκάνθου τὴν θέσιν τῆς ὡς συζύγου καὶ ὡς μητρός.

Ἀλλὰ τὴν σύζυγον τοῦ τραπεζίτου δὲν ἱκανοποιοῦν οἱ δύο αὐτοὶ τιμητικοὶ διὰ μίαν γυναῖκα τίτλοι· ἠθελε θαυμασμούς, λατρείαν, πάθος, ἔρωτα.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμιτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δ.δ.δ. ὠραίας χρυσιζούσας ἀνταυγίας εἰς τὴν κόμην. *Suc de Laitue* ἀριθ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποδῶν), Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθ. 35 (ἐξαλείφει καὶ τὰς παλαιότερας ρικινάδας τοῦ προσώπου, καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα λευκότητα καὶ βελουδίνην ὄψιν). Διάφορα *Lotions* (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρόν ἀριθ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρώμα μαγνετικόν) Ἐρυθρόν ἀριθ. 31 (παρέχει ὠραιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). *Montomnières*, Πεταλοῦδες. Ταῖνται τοῦ μετώπου Ταῖνται πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖναι κρυσταλλωμένα, καὶ ὅλα τὰ καταλ-ληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανέωσιν τῆς γυναικείας ὠραιότητος

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ὨΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οικογενειακή αρμονία.

Υπάρχουν πολλοί οί παραπονούμενοι, ότι, δια τόν ένα ή δια τόν άλλον λόγον, δέν περνούν καλά εις τό σπίτι των. Τάς άφορμάς του φαινομένου τούτου γνωρίζομεν όλοι, όσοι ήκούσαμεν νά γίνεται λόγος δι' άδελφάς και άδελφούς άτάκτους, και θείας και θείους νευρικούς, μέ πειθεράς και πειθερούς δυστρόπους, καταστρέφοντας τήν ειρήνην του σπιτιού.

Διά τά προκύπτοντα έπεισόδια και τήν έπακολουθοῦσαν γρίνιαν ευθύνονται όλοι, δύο δέ λέξεις έξηγοῦν τό κακόν και τό φάρμακόν του. Αίτια του κακού είναι πάντοτε ό έγωισμός. Φάρμακον δέ ή άγάπη.

Τό σπίτι είναι ένας κόσμος έν μικρογραφία, Κάθε άνθρωπος, εισερχόμενος εις ένα σπιτικό, φέρει μεθ' έαυτού τά προσόντα του καλά ή κακά.

Βλέποντες εις ένα σπίτι έν άτομον, οφείλτε νά τό εκτιμήσετε όπως είναι, και όχι όπως, κατά τήν γνώμη σας, έπρεπε νά είναι. Έπειτα, μελετάτε τόν έαυτόν σας και θά ευρετε τάς αδυναμίας, αί όποιαι ένδέχεται νά είναι κουραστικά δια τούς άλλους. Άκούετε πολλά, βλέπετε πολλά, αλλά κάμνετε και λέγετε ολιγώτερα.

Προσπαθείτε νά είσθε καλός, καλός, όσον ειμπορείτε, περισσότερον καλός, διότι είναι ώραϊον πράγμα νά είναι κανείς καλός. Προσπαθείτε μέσα εις τό σπίτι σας νά βλέπετε ως προτερήματα τά έλαττώματα των άλλων. "Αν ή αδελφή σας είναι πείσιμων, επίμονος και δικτατορική, σκεφθήτε, ότι όλα αυτά σημαίνουν, ότι έχει μέσα της θέλησιν και ισχυρόν χαρακτήρα. Πώς κρίνετε σεις ό ίδιος τά ιδικά σας έλαττώματα; κατά τόν ίδιον τρόπον και μέ τό ίδιον μέτρον νά κρίνετε και τά έλαττώματα των ανθρώπων του σπιτιού σας.

Μή ζητείτε διαρκώς νά ευρίσκετε τά έλαττώματα των άλλων, αλλά σκεφθήτε, ότι δέν είσθε άναμάχητος. Προσπαθείτε άκόμη νά ευρετε τήν σχέσιν, ήτις υπάρχει μεταξύ της ψυχής ενός νέου και ενός γέροντος; κανονίσατε, επί τή βάσει της καλοσύνης, τήν στάσιν σας και θά κάμνετε τούς οικείους σας ευτυχείς και τόν έαυτόν σας ευτυχέστερον.

Άπέναντι των παιδιών σας, μή λησμονείτε νά είσθε όπως ήθέλατε νά είναι πρὸς σάς οι γονεΐς σας, όταν είσθε και σεις παιδιά. Τά παιδιά είναι παράγοντες ευτυχίας εις τό σπίτι. Έχουν λοιπόν ίσα δικαιώματα μέ κάθε άλλο μέλος του σπιτιού από της άπόψεως ταύτης.

ΠΑΡΗΣΤΑΤΟΣ χάριτος της Μικράς Ασίας, Β. Α. Μυστακίδου, δ. φ., έκτυπωθείς έν τῷ έν Μοιάχω Βασιλικῷ τυπολιθογραφείῳ, σχ. 1.20X80, πωλεῖται ἀντὶ 15 γραμμῶν μόνον έν τῷ βιβλιοπωλείῳ Μ. Α. Μαρκοπούλου, Γαλατᾶ, Γιου-έκ Καλδηρήμ, ἀριθ. 45.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ειδικός περί τήν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' έκάστην εις τήν κατοικίαν του: Μπίγιουλου, Μπουγιούκ Παρμὰκ Καπού, δδὸς Δζαμιτζή, ἀρ. 7. Ο έπιστήμων οὗτος δια της χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νά εξακριβώσῃ τά παρόντα, νά προείρῃ τά μέλλοντα και νά μεταβάλῃ τήν τύχην των συμβουλευομένων αὐτόν. Η χειρομαντία, ή άρχαιότατη των έπιστημῶν, επικυροῦνται από τήν ροήν των αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν της ικανότητος του ως ένω χειρομάντη, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Τά καλλίτερα κρασιά, τὰ εύγευστότερα ρακιά, ως και τό περιώνυμον ήδύποτον: «Τριαντάφυλλον του Βοσπόρου» εις τάς άποθήκας Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ έν Γαλατῇ, Φερμεντζιλέρ, 86-80. Τηλέφ. 1105.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Κ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Αί εὐχαί μας κατέρρευσαν άμορφοι, αί έλπίδες μας άγρίως έσφαγιάσθησαν από της Άτρόπου τήν άπηνή λεπίδα, ήας απέκοψε σκληρῶς τήν ζωήν του άτυχοῦς νέου. Καί ό 'Αλέξανδρος Ρηγόπουλος παρέδιδε τήν νύκτα της Παρασκευῆς τήν ύστάτην πνοήν.

Ητο μοιραϊόν! Αί σελίδες αὐταί, αί όποιαι τοσάκις έκοσμήθησαν από τήν καλλιτεχνικήν του γραφίδα, αί στήλαι αὐταί, ποῦ από της πρώτης εμφάνισως της Έπιθεωρήσεως έδέχθησαν και περιέβαλλον μέ υπερηφάνειαν και στοργικῶς τό έργον του, τόσον προώρως φέρουσαι τούς βαρεῖς του πένθους κλοιούς, ν' αναγράφωσι τόν άωρον θάνατόν του και θρηνήσωσι τήν σκληράν άφ' ήμῶν άφαρπαγήν.

Πλήν ή μεγάλη οδύνη στειρεύει τά δάκρυα, πνίγει εις τόν λάρυγγα τούς λυγμούς, στομόνει της γραφίδος τό επώδυνον έργον. Σιγῆ, όγκοῦται και θρηνεῖ μετ' άλλους άφώνου.

Τήν μεγάλην ταύτην οδύνην συναισθανόμεθα και ήμεῖς σήμεραν επί τῇ άπωλείῃ του 'Αλεξάνδρου Ρηγοπούλου

Ψυχή ευγενής, μέ ιδανικά ύψηλά, μέ τάσεις ωραίας. Καλοσύνη και προσήνεια, μελιχλιότης χαρακτήρος και άβίαστος συμπαθητικότης, πνεῦμα ευπετές και ακούραστον διέκρινον τόν νέον. Ητο ψυχή καλλιτεχνική, ή ο φύσις, ή όποία και μέσα εις τήν πυκνότεραν πεζότητα έπεζήτη τήν ποιήσιν και τήν έξαρσιν, ήγάπα τό ευγενές, τό καλόν, τό ώραϊον.

Όσοι τόν έγνώρισαν, όσοι τόν συνανεισετράφησαν, δύνανται νά εκτιμήσωσι τήν αξίαν της διαπύρου εκείνης ψυχῆς. Δι' αὐτό και τό έργον του, άληθινή άπόρροια της ψυχῆς του, είχε τήν καλλιτεχνικήν σφραγίδα και έφερεν έν έαυτῷ όλα τά στοιχεία της χάριτος.

Όμιλοῦντες πρὸς τούς άναγνώστας μας, δέν ευρισκόμεθα εις τήν ανάγκην, σύροντες τήν υπό της θλίψεως βεβαρυμένην γραφίδα, νά έξάρωμεν τήν εξέλιξιν του έργου του άοιδίμου. Οὐδέν άλλο δυνάμεθα νά τοῖς εἰπωμεν, εἰμή:

— Άναφύλλισατε τούς τόμους του 'Απ' Όλα», από του πρώτου αὐτοῦ φύλλου, και θά ίδετε.

Ω! αἱ σελίδες αὐταί τότε θά σᾶς όμιλήσωσι δια τήν καλλιτεχνικήν αξίαν, τήν όποίαν θρηνοῦμεν σήμεραν.

Η κηδεία έγένετο έν εἰλικρινεῖ εκδηλώσει πένθους τήν Κυριακήν, έν τῷ ἱερῷ ναῷ της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, έν Σιολῇ, όπου και τό κουρασμένον και έξηντλημένον σῶμα άπετέθη, δια νά εὐρη εις τούς κόλπους της γῆς τήν αιωνίαν γαλήνην.

Εἰς τήν θρηνοῦσαν σύζυγον και τούς λοιπούς οικείους του μεταστάντος εκφράζομεν τά μάλλον εἰλικρινῆ συλλυπητήρια, αὐτόν δέ προσφωνοῦμεν μέ τό αἰώνιον χαῖρε!

...Και εἶδον ένα θέαμα στυγρόν και θλιβερόν: εις ένα λευκόν φέρετρον τόν προσφιλή νεκρόν, τόν δύστηνον Ρηγόπουλον... Πλήν, ὡ φικώδης θέα! ποῦ τά χαρακτηριστικά τά νεαρά κι' ὠραία; ποῦ τό λεπτόν μειδίαμα των πρώτων ἡμερῶν του; και ποῦ τό λαμπυρίζον πῦρ των μάτρων ὀφθαλμῶν 'Αγνώριστος ὀλοζώντα!... Εκπὶ μιᾶ γηραῖά [τον; του Ρηγοπούλου εὐρίσκειτο περιήλυπος σκιά!

Ω! ναί, περιήλυπος σκιά! Περιήλυπος πολύ, διότι Μοῖρα στυγρᾶ, ήλίθιος, τυφλή, δούλη μακούργου Χάρωνος, σκληροῦ κι' άποτροπαίου, χωρὶς ποσῶς νά σεβασθῇ τό τάλαντον του νέου, οὐδέ τούς πόθους τούς άγνοῦς και τόσον ιδεώδεις, επέπτεν άμειλικτος επάνω του!... Αυσσώδης, του καλλιτέχου 'λάκκος τ' αδύνατα τά στήθη κι' εκραύγασ' επιτακτική: «Μή περαιτέρω! στήθι!»

Κ' εἰσάδη κλονιζόμενος εκείνος, πελιδός. 'Επάλαισεν... 'Ικέτιους δακρύων άλλεινῶς. Δέν ήθελεν ὁ δνοιχῆς εκείνος ν' άποθάνῃ τόσον μικρός. Εἶχε πολλά, πάρα πολλά νά κάμῃ στήν γῆν αὐτήν, κι' ήσθάνετο της Τέχνης τόν σπινθήρα στά στήθη του ὀλοζώντανο!... Άλλομονον! ή Μοῖρα ποτέ δέν ήτο των καλῶν κι' ἰδεωδῶν προστάτης κι' άναίσθητος—τόν έρριψεν άναίσθητον μπροστά της.

'Αλέξανδρος Ρηγόπουλε, κοιμοῦ τόν τελευταίον. Δέν διαφεύγει, φεῦ! κανείς, κανείς μας τό μοιραϊόν. 'Αλλά κι' εἰς σ' άφήρησαν από τά βλέμματά μας, δέν πέθανες. Ζῆς και θά ζῆς αἰώνια στήν καρδιά μας, ζῆς μέσα σ' άπαρόμιλλα καλλιτεχνήματά σου, ποῦ πάντα θά βροντοφωνοῦν εις ὄλους τ' ὄνομά σου, ζῆς μέσα σ' άδαμάντινα δάκρυα της Hermapse σου, ποῦ κάθε μιᾶ σταλαγματιᾶ θαρραῖς πῶς λέει: «Θεοπούλακι, ποῦ σ' επάγασεν ή πρώτη χειμωνιά, [μάνου, λουλούδι, ποῦ σ' εθέρισεν ή Μοῖρα μ' άπορία!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΟΣ

Μετά βραδύτητα έξάμηνον, έφθασεν εις τήν πόλιν μας τό θλιβερόν άγγελμα του θανάτου του Δημητρίου Καραβοκυροῦ, προέδρου του πρωτοδικείου Καλύμνου, προσφιλοῦς δ' αδελφοῦ του διακεκριμένου παρ' ήμῖν δικηγόρου κ. Μιλτ. Καραβοκυροῦ. Ο μεταστάς, φροσιονομία πολύ συμπαθῆς και λίαν γνωστή εις τούς κύκλους της πόλεως μας, διεκρίθη δια τά πολλά προσόντα του χαρακτήρος του και δια τήν κοινωφελῆ δράσιν του, δείγματα της όποιας άναμνήσκονται οι σχολαί Γαλατᾶ, των όποιων διετέλεσεν έφορος. Πρὸς πάντας τούς συγγενεῖς του άοιδίμου, ἰδίᾳ δέ τῷ ένταῦθα αδελφῷ αὐτοῦ, εκφράζομεν τά εἰλικρινῆ μας συλλυπητήρια, μετά των εὐχῶν υπέρ άγήρω μνήμης του άπελθόντος.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΙΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Εὐτυχεῖς γάμοι. — Εἰς περιβάλλον κομψόν, εκλεκτόν, ἐλίχαρι, έν μέσῳ της γενικῆς χαρᾶς συγγενῶν, φίλων, συναδέλφων, έτελέσθησαν τήν Κυριακήν εις τὰς αίθούσας του ξενοδοχείου Belle Vue οι γάμοι του συμπαθοῦς διευθυντοῦ της «Πατρίδος» κ. Π. Ν. Κεσίσογλου μετά της ευγενούς και πλήρους χαρίτων δεσποινίδος 'Ελένης Ο. Ορφανίδου.

Τό μυστήριον έτέλεσεν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Προύσης κ. Δωρόθεος, παρανύμφου ὄντος του εκ των μεγαλεμπόρων της ημετέρας άγοράς κ. 'Αλεξάνδρου Κισσόγλου, παρῆσαν δέ κατ' αὐτό εκ του ανωτέρου εκκλησιαστικῷ κόσμου οι σεβασμ. μητροπολίται Καισαρείας, Νικαίας και Βιζύης, ὁ θεοφιλ. χωρεπίσκοπος Πέραν άγιος Σταυρουπόλεως, ή Α. Π. ὁ μέγας Πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος, ὁ μέγας Αρχιμανδρίτης κ. Γρηγ. Κωνσταντινίδης και ὁ παν. πρῆφην μέγας Πρωτοσύγκελλος κ. 'Αθηναγόρας. Η Α. Θ. Παναγιότης άντεπροσωπεύθη και διηρμήνευσε τὰς εὐχὰς της δια του μεγ. Αρχιδιακόνου κ. Γεωργίου. Έκ του πολιτικοῦ και διπλωματικοῦ κόσμου παρῆσαν ὁ γεν. πρόξενος της Ελλάδος κ. Πεζᾶς, ὁ στρατ. άκόλουθος της έλλ. πρεσβείας κ. Φραντζῆς μετά της κυρίας του, οι βουλευταί Μετρών και Καρᾶ Χισάρ κύριοι Θουκυδίδης Δημητριάδης και 'Ι. Κεβενίδης.

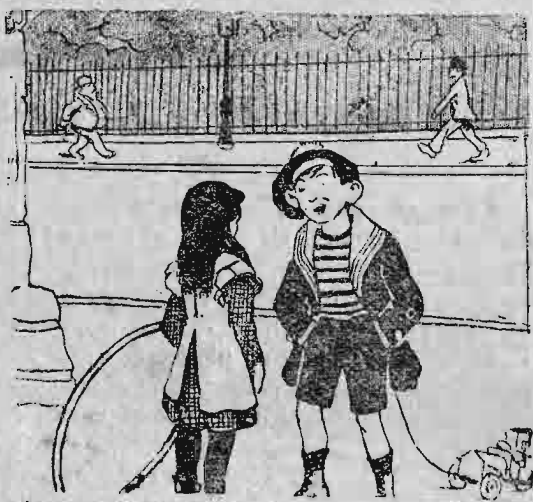
Όλον τό εκλεκτόν πλήθος των παρισταμένων θερμότατα συνεχάρη τό ευτυχές και εὐάριστον των νεονύμφων ζεύγος, εις τό όποϊον και τό «'Απ' Όλα» άπευθίνει τὰς θερμότερας αὐτοῦ εὐχὰς υπέρ ευδαιμονίας παντοτεινῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΨΑΡΙΑΝΟΣ
ΕΛΙΣΑΒΕΤ Π. ΛΑΓΟΠΟΥΛΟΥ
Ενυμφεύθησαν
έν Βιλέμδικ, τῇ 4 Δεκεμβρίου 1916

'Ελλ. Φιλολ. Σύλλογος. — Τῇ αὐρίον Κυριακῇ, ὡρᾶ 2 1)2 μ. μ., γενήσεται συνεδρία του 'Αρχαιολογικοῦ τμήματος, καθ' ήν ὁ σεβ. μητροπολίτης Νικαίας κ. Βασιλεῖος ποιῆσεται τήν συνέχειαν της περι του 'Ιωάννου του Χρυσσοτόμου άνακοίνωσως αὐτοῦ.

Εὐχαριστήρια. — Τό Συσσίτιον Ταξιαρχῶν Βαλατᾶ ευχαριστεῖ τόν ανώνυμον δωρητήν ενός σάκου γεωμηλων.

Αμφιθέατρον. — Τόν μυστηριώδη τίτλον: «Τό μυστικόν γραφεῖον» φέρει τό πολύμορτον δημοικαικόν άστυνομικόν δράμα, του όποιου ή τε ύλόθεσις και ή πλομή, ως και ὁ πολύπλοκος μηχανισμός του, έντελῶς άμερικανικῆς εκκεντρικότητος, εκπλήττει τούς θαμῶνας του χειμαρροῦ 'Αμφί.

» ΕΥΘΥΜΑ «

Ἡ βιογραφία της.

Ἔλεγε κάποιος κοινωνιολόγος :
— Ἄς μοῦ δάσουν τὰ φορέματα, ποῦ ἔφθρεσε μία γυναῖκα εἰς ὅλον τὸν βίον της, καὶ θὰ σὰς γράψω ἀκριβέστατα ὅλον τὸν βίον αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω.

Τὸ φάρμακον.

— Μήπως θέλεις, κυρά, ν' ἀγοράσῃς κάμμιά καπάντζα διὰ τοὺς ποντικούς ;
— Ὅχι, παιδί μου, δὲν ἔχομε ποντικούς στὸ σπίτι ἢ κόρη τῆς κυρίας παίζει πιάνο.

Πισιότερον.

Εἰς τὸ σχολεῖον ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ :
— Ποῖος ἀπὸ σὰς γνωρίζει ἄλλο ζῶον πισιότερον ἀπὸ τὸν σκύλλον, ποῦ μένει πάντοτε εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου ;
Καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς :
— Τὸν ψύλλο, διδάσκαλε !

Τὸ μᾶλλον εὐπρόσδεκτον

πρωτοχρονιάτικον δῶρον εἶναι :

ἓν ἐκλεκτὸν βιβλίον

καὶ τοιαῦτα, δι' εἰκογενείας καὶ διὰ πρόσωπα καθὰ ἡλικίας καὶ ἐπαγγέλματος, ἦτοι : ἐπιστημονικά, τεχνικά καὶ ἐμπορικὰ συγγράμματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, περιηγήσεις, μεθόδους καὶ λεξικά εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ σειρὰς εἰκονογραφημένων περιοδικῶν εἰς γερμανικὴν, γαλιτικὴν καὶ ἑλληνικὴν γλῶσσαν, MONON εἰς τοῦ

I. I. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

τὸ πισιόγιστον *Ancienne Librairie des Ecoles*
525, Μπέγιουλου, Πλατεία Τοῦνελ, 525
δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε.

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ τοῦ 1917

ὅλον τῶν χειρουργῶν, μὲ ἀγθῆσιον πεικιλίαν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, πωλοῦνται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς, ἐπίσης καὶ ἡ *Agenda*.

Τὰ πάντα προσιτὰ εἰς πάντας καὶ πάσας καὶ εἰς πάσης τάξεως βαλόντια.

Δὲν ἔφαγε.

Εἰς τὸ ἐστιατόριον, μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ πελάτης πληρώνει εἰς τὸ γκαρσόνι τὸν λογαριασμό.
Καὶ αὐτὸ προσθέτει :
— Καὶ διὰ τὸ γκαρσόνι δὲν θὰ δώσετε τίποτα ;
Καὶ ὁ πελάτης ἀφελῶς :
— Ἄπ' αὐτὸ δὲν ἔφαγα.

Ὁ ἔρως καὶ τὰ μάτια.

Γνώμη σοφοῦ :
— Ὅσον περισσότερον πνεῦμα ἔχει τις, τόσοσ πλειότερας καλλοῖας ἀνακαλύπτει εἰς τὴν φύσιν. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐρωτευμένος. Διότι, ὅταν ἀγαπᾷ, δὲν εὐρίσκει, παρὰ μίαν μόνην καλλονήν.

Πῶς τοὺς ἐχόρτανε.

Γνωστὴ κυρία πνευματώδης, κατὰ τὰ γεύματα, ποῦ ἐδίδε, συνείθισε νὰ διασκεδάσῃ τοὺς προσκεκλημένους της μὲ διαφόρους διηγήσεις, τόσοσ, ὥστε αὐτοὶ πολλὰκις ἐλησμόνουν νὰ φάγουν.
Εἰς ἓν γεῦμα, κατὰ τὸ ὅποιον οἱ προσελθόντες ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ τὰ φαγητὰ, ὁ ὑπηρέτης τὴν πλησιάζει καὶ τῆς λέγει :
— Κυρία, ἄλλην μίαν ἱστορίαν νὰ εἰπῆτε ἀκόμη τὸ ψητὸ ἀπόψε ἦλθε λίγο.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν
ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντας, ἀδυνατούς καὶ ἀναιμικούς.
Μπέγιουλου, Χαράλ-μπασῆ, ἀριθμ. 52